

France Bevk

ČUJTE NA PRAVCI.

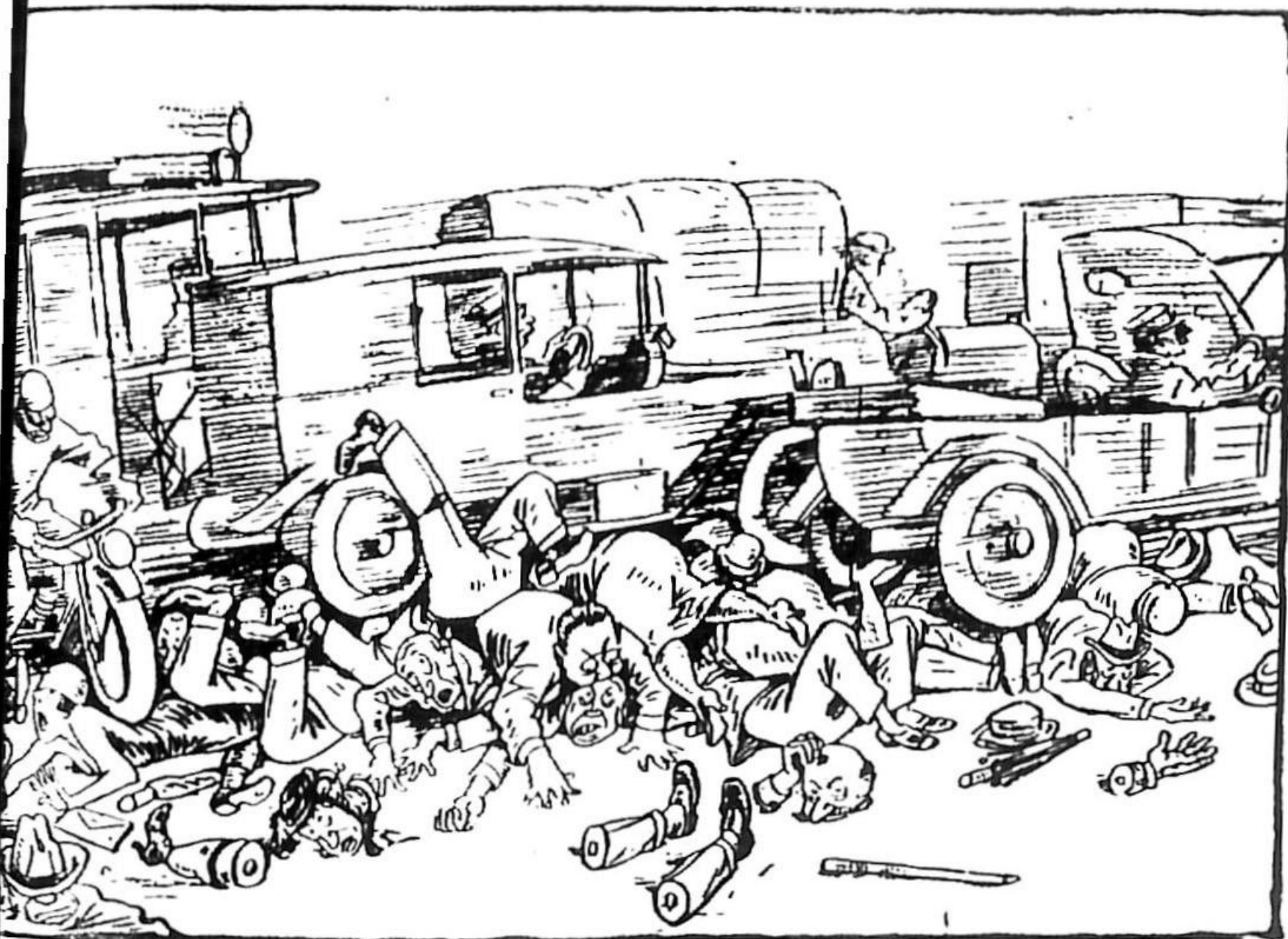

vsak četrtek. (Esce ognjngiovedi) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favelli 9 - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
oglasom: 1 millim. visčo je v širini enega stolpa L. 80, za trgovske reklome, bančna obvestila poslona, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Celoletna naročnina L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

GORICA, četrtek dne 3. septembra 1925 - GORIZIA, giovedì il 3 settembre 1925.

Št. 36

Proti prenegli vožnji ...

... je promet po mestu,
... ozila vam drvižo -
... sofer se vam požvižga
... oblast in policijo.

... so se vam v torek zbrali
... možje in modrijani,
... a je iznajti leka,
... nesreče te zabrani.

Hop-la, ker so bistré glave,
brž iztuhatajo vam pravo,
komisijo naredimo,
to je sredstvo najbolj zdravo.

Komisijo izvolili,
ki takoi se je sestala,
da pregleda, preštudira,
se na trg je vam podala.

Bila kríva je nesreča,
ki pač vsakega doseže,
če promet može te zgrabi
in za golaš jih razreže.

Zdaj je konec komisije,
ki promet je le motila ...
Če se nova je sestala,
čakamo še sporočila.

TUDI USPEH.

Mlad učitelj (gospé): Upam, da ste že opazila uspehe, ki sem jih dosegel s poučevanjem vaše hčerke?

Gospa: Zares. Prej je bila tako neumna in površna, zdaj se pa napravlja pol ure dolgo predno gre k pouku.

RAVNO RADI TEGA.

»Kaj, vi hočete poročiti mojo hčerko in nimate nití toliko, da bi sebe preživeli.«

»Saj ravno radi tega.«

NE PRVIČ.

Oče: Hči, kaj je to? Mož pri tvojih nogah?

Hči: To je moj Karol. Ravno mi je prisegel večno zvestobo.

Oče: Ali bo pa prisego tudi držal?

Gospod: Kako morete to dvomiti? Mislite, da sem prisegel danes prvič.

NO SEDAJ PA ...

Soprog: »Draga moja, danes sem si zavaroval življenje za 50 tisoč lire.«

Soproga: »Oh, kako sem vesela! V resnici si pravičen soprog! Sedaj te vsaj ne bo treba vedno spominjati, kadarkoli greš od doma, da se ogiblješ avtomobilov, ki ne prestando letajo po cesti...«

URADNI RAZGLAS.

Krojač Šivanka, ki velja že dvajset let za mrtvega, naj se radi uradne ugotovitve smrti zglati v naši pisarni v soboto ob deseti uri dopoldne.

Gorica, 3. sept. 1925.

Te dni sem srečal Pavliho na cesti. Dolgo ga že ni bilo v naše kraje, ker je prepotoval pol sveta in je povedal na uho, da je povsod en dr... druginja je hotel reči, pa mu beseda ni šla z jezika. Ker je Čuk na palci pogosto v zadru... gi, kaj naj piše za uvodnik, je povprašal Pavliho za nekateri mnenja.

Čuk. Kaj ti praviš o naši zunanji politiki?

Pavliha. Je res, da je letos precej deževno vreme po vsej Evropi, ampak so tudi lepi dnevi vmes.

Čuk. Kaj pa tvoje mnenje v nofranjih prilikah?

Pavliha. Star izrek pravi, da se človek rad prevzame, če se mu dobro godi. Prevzetnost pa je izvor raznih drugih nečednosti, zato je prav, da se državljan ne vadijo preveč v grehu prevzetnosti.

Čuk. Kaj pa cenzura?

Pavliha. Tudi jaz sem tega mnenja, da ni treba, da pove-mo vse, kar najlepšega vemo. Kar je najboljšega, ohranimo zase. To je varčnost besed, ki pelje tudi do varčnosti denarja. Kdor pa varčuje denar, ima blagostanje. Blagostanje posameznikov je blagostanje države — ergo...

Čuk. Hvala ti, Pavliha. Kaj pa misliš o S. H. S. in Radiču?

Pavliha. Ta je še mene prekosil. Neki profesor, ki hoče ohraniti vse njegove govore potomcem v spomin, je moral najeti še eno stanovanje.

Čuk. Pa Bolgarska?

Pavliha. Časopisi pravijo, da se je Cankove vlade kralj že naveličal. Pognal je pa še ni, ker se je boji.

Čuk. In novica, da gre »veliki poeta« na Snežnik?

Pavliha. Odgovarja resnici. Snežniški princ bi sploh moral biti stalno na Snežniku, ki je njegovo kraljestvo. Pa se bo lepo zahvalil, ko nrične pihati mraz okrog njega.

Čuk. Kaj pa zadeva raznih prepovedi okoliških prirediteljev.

Pavliha. Da, vročina pojenuje. Če ne boš tlho, obesijo še tebe.

Čuk na palci.

Urša mpa Mica!

Urša: Buh dej, Mica, kam gačlaš u tačm uremjen.

Mica: Pa n mala fece grjem, da boma kroh spekl, ka i nam zmajnkau.

Urša: Skuz ki majnka pr hiš, mpa uso ku draga, nabim ki buo.

Mica: Kokr če nej buo, da smrt boma žje žbil. Čudna je ratala na sbit, se se mi tku zdi, kokr deb bli usi ljje pršl uan s pamet. Tuste se m' zdi še narbel pametna, ka prabje,

de boda Grahuc »gmajna« prtil, patle se na boda magl Grahušč mpa Zarakušč kazl trkat, kokr sa se prejšne cajte, ka boda agrajen usak u sajnm kuosu.

Urša: Ki boda žje zmi:ln, se boda pa čez glaua prkačual.

Mica: Ma, jest jem na muorem neč pamagat če sa tač, Buh jem dej pamet, drujga na rečem, mpa zbugam za ta cajt ka se naboua bidele.

Urša: Z Bugam.

Sreča.

»Torej vi ste se poročili? Ali ste srečni?«

»Da, moja žena je srečna, jaz pa samo poročen.«

FRANCKA

(Karlo. - Nadaljevanje »Mojo ljubice«.)

Tretja moja ljubica se je imenovala Francka. Soznanila sva se, ko sva nekoč zobala črešnje. Ona je bila namreč na črešnji, jaz pridem mimo in jo poprosim za perišče. Vi namreč mislite, da sem si želel črešenj, ker je bil vroč dan in je solnce zelo pripekalo, kaj še, saj sem šel ravno z našega polja, kjer sem se jih tako najedel, da so iz mene gledale. O radi nekaj drugega sem jo poprosil. Veste, pa take stvarji se ne povedo kar tako na glas, no potihoma vam že povem, potihoma... Zagledal sem namreč tam med listjem in drevjem, med črešnjami lepo, eno samo lepo nožko; ker sem bil pa prepričan, da pri nas ne rastejo taka drevesa, kjer bi zorele lepe nožke, sem vedel, da tiči nad tisto lepo nožko tudi no-gavica in nad nogavico krilce

in kjer je krilce, tam je tudi fant.... sem hotel reči.... deklica, no pa se vendar nisem za toliko zmotil.... Potem sva zobala črešnje in sva se smejala obadva....

Pravzaprav pa sem se seznanil z njo za odrom... »Za odrom?« se začudenj povprašujete! Kako je to sploh mogoče? Ko vendar veste, da je za odrom tema in... sploh za kakim odrom? ko bi vsaj napisal za... tancpodnom. Tam se že lahko kaj takoga zgodi! Veste pa pri nas... ah kaj...! Neko igro smo igrali in jaz sem jih učil, to se pravi, da jih je bilo mnogo mladih, živih in učenja potrebnih... in tako smo se učili na odru in za odrom, kot je pri nas navada. Bilo je pa še tako. Mislil sm... službenim potom seveda... zagra-biti za odrom za lasuljo, pa je lasulja pritajeno vskliknila in zaihtela: »Ajaj! Ne! Pustite neee!!« Jaz sem se ves začuden opravičil... Za odrom seveda... S tem seveda

se je začela tragedija, ki končala precej tragično v vam bom že pozneje povker sem prepričan, da preveč radovedni....

No posledica vsch pose je bila, da sem jo moral miti domov, kar si nisem desetkrat reči... Pa ni nič hudega, če sem jo sp-ljal. Vedno so bile na prevelike razlike med m razpoloženjem in prilikan med priložnostjo in raz-ženji moje Francke. Zlasti oboževal njene nožke jih nisem mogel pošteno gledati; jezil sem se, da dolgo kmetsko krilo in se predstavljaj, kako bi bilo no, če bi nosila moja Fran-kratko krilce kot kakame gospodična. Zaljublil sem tako zelo v njene lepe no-da sem si želel, da bi bil ljar, h kateremu bi pri-pomerit svoje šolne. Do k neumnosti privede člo-ljubezen!!! In potem s moja razpoloženja! Pomni kadar je bila lepa lunina ljubezni polna in sem spremljal, sem bil sentir-talno razpoložen in sem j-voril o revolverju in bom in o smrti. Kadar so temr-blaki pokrivali nebo in je mrzlo, sem bil erotično ra-ložen, pa je bila ona žalo in nejevoljna, jezna in ne zna... Tako bi se nad-valo, ako ne bi...

Bilo je neke nedelje zve Spremljal sem jo domov nio tudi njene nožke... se je smejala na nebu, z se mi je, da kadi fajfo in kel sem: »Ti, glej, luna fajfol« (Zato, ker se ni-ravno spomnil kaj družo. Ona pa me je tako lepo gledala, pa sem ji rekel: »ali si vesela, da kadi fajf Premišljeval sem, kaj bi j-rekel, ker sem v besedah ko neroden, takoj sem s-zmislil: »Ti glej, kako svetla noč je nočoi! Ka-po zimi!« V resnici ni ve-la, zakaj je po zimi tako s-tla noč. Zato sem ji pove-(Saj sem že prej vedel, da bo vedela): »Veš zato, je takrat sneg in sneg je be. No in potem sva prišla njeneza doma, jaz sem se oddahnil, a prekasno, že je poprosila in silila, naj g-z njo v kuhinjo za ognij. In no, saj sem moral iti, pa mi je rekla, da je sama ma in je že hotela iti zakle-vrata, me je prišla taka sba volja, da sem vstal in s-rekel: »Veš, jaz grem domo-ker si ti sama doma! Kaj b-do rekli tvoji stariši!« Ko-me je po dolgem trudu zop-

aj posadila za ognjišče, se vdal in pričel pihati, da bi bilo bolj svetlo. Med tem je ona zaklenila vrata. Vrnila se je in sedla na meni. Jaz sem se odmikal, kot in pihal ogenj, neprestano privijal svetilnik. »Zakaj vedno privijaš?« je sladko vprašala in se naklonila bliže.

Jaz sem se nasmejal, se odmiknil bolj v kot in so zlagali: ne vem, ravno zakaj. No, da te vidim in... in, da mi ne ubežiš!... in sem se zopet odmiknil, in ona se je tudi smejala. Tedaj pa... fffu... fu!... in (vidite, da se jaz delam lopotega, se zelo motite). Tedaj jo zgrabila luč, in zavlada je na njo, jaz sem skočil z ognjišča, ker se zelo, zelo bojim te. In sem rekel: »Kaj si storiš, če nas vidi kdo v kuhinji?« »Ah kdo?« je rekla. »Nič več, to pa zato ne, ker se zaslisi od zunaj koraki, strepki udarci na okno so naznanjali, da se bliža nekdo.« »Oh ti, kaj bo pa se?« »Kako bom šel ven?« Od tega se je čulo: Francka, od nekam. »Za hip so koraki od nekam.« »Sedaj gredo trkat na moje okno!« je rekla Francka. Pa je bila čisto mirna, tuda sem si mislil kljub vsestrahu zabeležiti tako hrapavi ženski značaj in sem že iz notes iz žepa, ko sem se spomnil, da bi ne mogel napisati niti dveh črk, ker sem tako tresel od strahu. (Druzi sem se pri kosilu spomnil, da bi itak ne mogel napisati, ker je bila tema, zato sem spomnil, da si bom pa tako zamislil). No... jaz sem se trenin se držal za njeno roko, je bila pa tudi zelo vroča in sem iskal po možganih vse vrstne storice, bodisi v stromanih ali pa v burkah, dejankah, pa se za vruga sem mogel ničesar spomniti, stiči tedaj, ko je rekla, da je tudi njen brat, ki ga mora vsak način pustiti v hiši. Druzega mi ni prišlo na sel kot omara, da bi se zavajeval kot delajo zaljubenci po romanih... Pa kaj ko bilo v kuhinji omare, potem mi ni nasvetoval, naj me za čas zapre v hram, a kaj, ko je rekla, da bo šel brat gotovo svojim tovarišim v hram pit. Zunaj so tolkli po vratih in klicali, meni pa je tolklo v hlačah in mi klicalo, naj bežim, bežim...

Tedaj je vstala Francka od mize in me prišla za roko ter me počasi peljala skozi nekatera vrata, potem skozi veliko shrambo za hišo na dvorišče. No dobro! Jaz sem stal na dvorišču in se stiskal še

vedno k vratom, medtem ko je šla ona odpret vrata onim, ki so čakali, da bi jaz, medtem, ko bi oni šli v hišo, lepo zbežal. In res, že slišim, kako se odpirajo vrata in tedaj sem spustil vso paro v noge in švignil mimo okna, in vruga eden je prehitro došel v kuhinjo in me zagledal, pa jo je udrl takoj za menoj... Jaz naprej in on za menoj...! in tako dalje in tako dalje... Luna je sicer sijala, pa zame ne dovolj, kajti nenadoma se je udrla zemlja pod menoj in znašel sem se v

apnici, ki se je nahajala v bližini. Moj zasledovalec mislim, da je gledal prav začudeno, ko sem nenadoma izginil in me ni bilo nikjer več... No nazadnje sem mu pa le ušel, sicer ves bel, ali na vsak način rajši bel kot pa črn po hrbtu.

Tako se je končala moja senzacionalna ljubezen s Francko in bridko-sladko se spomnim na apnico, kadar vidim Francko in kadar vidim apnico se takoj spomnim na Francko.

RES PRAVA SREČA!

Sinček: »Mama, včeraj je rekel papa, da ni tako ženske kot si ti na celem svetu.«

Mama: »Ali res?«

Sinček: »Da!«

Mama: »Pa je res ravno tako rekel?«

Sinček: »Gotovo!«

Mama: »Oh to je dobro!«

Sinček: »In je poleg tega še pritrtil, da je to prava sreča.«

Mama: »Oh! Kako je vljuden!«

Sinček: »... za druge!«

SLABO RAZUMELA.

»Pomisli Sara, Izak Kohn je imel samo srajco, ko je prišel v našo mesto. Zdaj ima milijon.«

»Kaj pa rabi milijon srajc?«

Seja županstva nekje.

(Zapisnik seje.)

Ugledni občinski možaki!

Na dan 8. marca smo se zbrali v skupni seji ter razpravljali o občinskem potrosilu za leto 1924.

Računali smo, koliko smo postavili začetkom leta v občinsko kaso in koliko je bilo na koncu leta nazaj dolga, tako smo hitro izvedeli, koliko smo po našem mnenju prihranili.

Razpravljali smo pa tako-le:

Najprej smo si ogledali največjo vsoto in smo rekli: Kaj hudiča smo postavili ta visok znesek v račun, saj nas ni za to nikdo še čemuzna terjal. Ker nismo za to nič izdali in je dežela in narod in so učitelji in drugi reveži že na to pozabili, strk, prečrtajmo to številk, da ne bo videti, da smo kaj obljubili in hop nazaj v žep te nesrečne lire.

Za različne stroške za šolske potrebe smo postavili v račun za vse 4 šole lir 16.07, izdali pa smo lir 6.24, ostali smo dolžni lir 16.970.87; tako nam ostane še lir 9.83 in hop v njimi v žep! (Čuk na palci tega ne razume.)

Za ubožce smo določili v računu pri občinskih volitvah lir 10.000.—

izdali pa smo enemu beraču, ki je pripetljaj do občinske pisarne lir —.05 in ker je to svoto dal blagorodni gospod tajnik iz svojega lastnega hlačnega fonda, smo prihranili tako zopet vseh 10.000 lir, ki pa seveda niso v blagajni, kajti izkušnja nas je naučila, da se od tam denar lahko ukrade, kakor se je zgodilo lansko leto na dan svetega Avguština.

Zato naj bo ta prihranek le na papirju, od tu ga noben vrug ne more pobasati.

Stroški za občinsko pisarno pa so ti:

Za tiskovine lir 12.979.80, za svinčnik lir —.40, za tajnika, nove hlače lir 8.85, za tajnika, 20 paketcev čikarja za cigarete lir 10.—

Blagorodni gospod tajnik nočejo namreč nič plače in le za privatno njihovo stanovanje na županovem spniku ter za hrano v kuhinji matere županje je naš možak župan (živijo!) zahteval 100 lir, češ, da blagorodni tajnik ima itak zmerom pokvarjen želodec od prevelikega sedenja in malo pojé. Na oder pa hodi spat le, kadar ga miče ne vidi, tako da ne napravlja dosti troška.

In tako dalje smo metali proračunski denar obveznih in neobveznih

troškov v žep in iz žepa, tako da nam je ostalo še v žepu v naše veliko veselje še celih 97864258633.91 lir (reci: tolkointoliko lir).

Zdaj pa pride gospa Prefektura, na pravi: Vi gospodje možaki, občinski odborniki in svetovalci, pravite, da če se razjezite in pobere te noter še takse za pse in mačke in za župnikovega kanarčka, bo denarja ko llistja, toliko ga bo, da lahko poplačate vse dolgove najmanj 50 let nazaj. A zdaj pa hočete Vaše prihranke kar šukniti v žep. Ne boš! Ali bo plačal sveti Marko vse stare špitalske stroške naših slavnih občinarjev od vojske leta osemindesetega naprej? Ali bo plačal sveti Elija dolg za zgradbo velikega gasilnega doma 3 metre dolgega in 2 in pol metra širokega? Res da se je pričelo graditi to palača šele leta 1888 pa sedaj bo kmalu končana, ker ne manjka nič družega več ko samo še trije zidi, streha, okna, vrata in »puce«.

Pa tudi cesta proti ... plava v dolgovih in še vedno je neobhodno potrebno, da se pošlje enkrat na mesec vrostovoljnega kogarje Matička na lice mesta, da preštudira težaven položaj in da začelna kod gre pravilno napraviti cesta. Sploh pa mislimo vse,

(Konc.)

il v strogo pregruntanje predlog na-
ga strunnega odbornika in iznaj-
Petra, da bi se napravila ta-
ka barka, ki bi vozila po blatu iz
naše vasi na ... To bi najmanj stalo
in ne bi nam jih treba nič več ka-
menja, ki je pri nas jako redko, ka-
kor polica pri heracu. Peter nam je
vsem znan kot velik izumitelj od ta-
krat, ko je bil ožen v vasi. Tedaj je
bil iznašel, da je treba pri brizgalni,
če noče voda teči, z žebliem neko
luknjico podrezati, pa gre.

Tako smo še nadalje gruntali o
denarjih in o gospod Prefekturi pa
še nazadnje smo najboljšo pogrunt-
tali, namreč to, da pustimo vso stvar
pri miru, ker z denarjem je naš po-
ložaj tak, da čimbolj ga mešaš bolj
srbi.

Zato smo enoglasno sklenili, da je
stvar končana in vse v redu.

Vesellilo nas je da se nas je zbralo
kar štiri pri tej važni seji. Tisti, ki
niso prišli so oproščeni, ker je ob-
činski sluga Zajček nesel vabila do-
mov namesto odbornikom in je nje-
gova žena z njimi zakurila ogenj za
večerjo.

Druga seja bo po košnji enkrat.
Spoštovanjem

Zupan.

»Dajte mi eno jabolko, sem zelo žejen.«

»Ne smem, je prepovedano.«

»Kako — prepovedano?«

»Berite v sv. pismu o Adamu in Evi!«

Pod vislicami.

Zločinec (vzdihne). Moj
Bog, kaj takega se mi ni še
nikoli pripetilo.

GALANTEN.

Mlada dama: Ali pa je sadje
sladko?

Trgovec: Mora biti, saj ste
ga dovolj časa ogledovala.

Nova uganka.

Nek polž hoče preplezati
štiri metre visok zid. Vsak
dan prepleza 70 cm. Po noči
pa zleze za 60 cm nazaj. Kdaj
pride na vrh?

Nagrada: Čukov koledar,
kdor pošlje L. 1 — ali Dim. 3.

NEZADOSTEN VZROK ZA ZAKONSKO LOČITEV.

Advokat: »Vi se ne morete
ločiti od svoje žene, ker ima
navado meriti le v psa, kadar
meče kake stvari.«

Klijent: »Da tisto je že lah-
ko, ali vsakokrat ko meri psa,
zadene mene.«

AH ČE BI IMEL....

Neka gospodična je pričela
svojo umetniško karijero v
nekem salonu z deklamacijo

dolge pesmi, ki se je pričela:

»O da bil bi jaz ptič!«

Recitacija se je vlekla cel
četrt ure, dokler ni neki poslu-
šalec vskljknil na glas: »O, da
bi imel jaz puško!«

STUDENTOVSKA.

V šoli! Učenec šepeta sose-
du na uho: »Ta naš profesor
je osel!«

Profesor, ki je stavil neko
vprašanje, ga vidi, da šepeta
in misleč, da deček ve in da le
noče povedati, reče:

»No le pogum! le povej na
glas, bolj močno, morda imaš
prav!«

IZDAL SE JE.

Mož (je prinesel dva zajca
z lova. Žena je dejala, da jih
bo darovala svoji sestri. On —
ogorčen): Kaj misliš, da ti nič
ne stanejo...

Prijatelj, rešil si mi življenje!

(Nadaljevanje.)

ZAMAŠNJAK: — življe —

PETER: — živlej —

ZAMAŠNJAK: — njel

PETER: — nel

ZAMAŠNJAK: Prijatelj, ti si mi
rešil življenje!

PETER: Prjatu, ti s'mi rejšu živ-
lejnel!

ZAMAŠNJAK: No torej, to je vsa
stvar. No, sedaj bomo pa vso to stvar
poiskušala. Torej, tukaj stoji tiran (ka-
že na Miho), tule pa preganjana nedol-
žnost (kaže na Petra): Tako! — Jaz
bom sedaj vstopil, prebodel tirana in
nedolžnost me objame okrog vratu in
zakriči: Prijatelj, ti si mi rešil življenje!
Tako — no sedaj pazita! (Mihi). In lepo

moraš pasti, ko bom jaz napravil krk —
(Pantomima morilca). (Odhaja) saj je
čisto lahko, ko bom napravil krk, pa-
deš na tla.

PETER (gre proti sredini): Ti
Mihal

MIHA: Peter? (Gre ravnotako na-
prej). Kej čiš?

PETER: Ti, kej s z'stuopu, kej
huoče j'mt v'd n's ta kraški vasu?

MIHA: Na-á. Z'stuopu s'm s'mu tu,
de m'rm p'st v'kuči, nu, tu ves'jele mu
b'm žje n'rjedu.

ZAMAŠNJAK (zunaj): Kje je ti-
ran? Ha, pogin in smrt! Kje je?

PETER: Žj spejh gr'je! (leti na oni
prostor, kjer je stal prej Miha).

MIHA (hoče ravno tako na svoj
prejšnji prostor): Ja, Pjter, tukej b'jst
mougu (moral) stat!

PETER: A kej, sej j' vseglit!
pej kje! (kaže na drugo stran).

MIHA (gre na prejšnji Petrov
stor): Nu, z'r dmenel!

ZAMAŠNJAK (stopi z
sabljo): Ha, tiran! Ali sem te
končno? Sedaj ali nikoli jo čas, da
nedolžnost. (Napade Petra in z
proti njemu s sabljo). Umri! Ali
tako ubijem — Krkl!

MIHA (na drugi strani): Z
nprau krk — zdej muorem past
(Pade na tla.)

PETER (objame Zamošnjaka)
jatu ti si mimrešočil živlejne!

(Med krikom Zamošnjaka.)
Holt, holt! To je vendar od
Izpu-ti! Ti moraš vendar
itd. (Pade zavesa).

Konec

Pisma.

IZ GAZONA.

Deklica sem mlada,
možila bi se rada,
Lepe sem rasti,
so take ne dobi.
Sem mala in široka,
nogo so kot dva čoka.
Pa bell so zoble,
in črni so lasje.
Prekrasna sem deklica,
da fante imam rada.
Kdor če se poročiti,
ta mora v Gazon priti.
Kdor hoče mo ljubiti,
ta mora me priviti.
Kdor v zakon si želi,
naj se v Čuku oglasi.

IZ PARMIE.

O srečen, komur v slasti gre pa-
štakuta,
o, srečni vsi, ki ste v želodcu zdravi,
življenje težko tu je za »rekruta«;
tako »kompare« nam lokavčan pravi.
Z obupnim glasom pritrdi mi Franco,
ker ne more pozabiti črnovrške skute;
»oh, kjo so časi zlati, kje gobance,
zakaj prav mene dali so v rekrute!«
A Hermann pogovor ne zanima,
le vedno misli o usodi kleti,
kako igral nekoč se je z dekleti,
a zdaj igrati mora pa »fakina«.
Glej, tam prihaja Bensi z Gore Stare,
v roki nosi steklenico vina,
ljubezen »stara«, nič več ga ne tare,
izbil popolnoma jo je s spomina.
In vsak večer je Bensi polen »špaše«
pomagajo mu Sabec, Jože čili
in Mravljec, Uršič, Morel, Zele s Krasa
a starogorčan vedno vse nadkrjli,
Mirno sedi tam Fedič z Barkovljanom
skrivnostno o ljubezni šepetata,
pogovarja tu se Volko z Idrčanom,
ki vedno o o-slovstvu klepetata.
Petnajsti pa na vrsto Marjan pride;
ki je nekaj študiral že v Ljubljani
in ko se zmisli, žalost ga obje,
da pustil ideale v Brezovici je in
Solkani.

Pošiljamo pozdrave tukaj zbrani,
katerim živež je le paštašuta,
o, mislite na nas, ki smo vam znani,
saj tu podpis je slednjega rekruta.

T. V.

6.a Comp. Sanita — Parma.
Tomažič Vojko (Sanal-Morsko),
Dr. Gantar Gaetan (Idrija), Vižin
Marjan (Solkani), Jeras Fedič (Aj-
dovščina), Bensa Josip, (Stara Gora),
Zavec France, (Črni Vrh), Štember-
zer Herman (Branica), Krišček Leo-
pold (Barkovlje), Sabec Franc (Za-
gorje), Jožef Zele (Trnje), Jože
Štemberger (Vrbovlje), Uršič Franc
(Mlinsko - Kobarid), Morel Andrej
(Drskovče), Mravljec Andrej (Cerk-
no), Kompare Roman (Lokavec).

IZ PIACENZE!

Ves vesel prijel sem pismo,
pismo drago in prelepo;
zdaj gotov sem, da še nisimo
padli mi v ošabnost slepo.
Če bi smel li verjeti,
da vam zame tolik je maril
(Zdi se mi, da sem zdaj v kleti
in šampanjec je v omari).
Res vesel sem, res vesel sem,
s pismom da se pomni name
šop cvtilc... oi res vesel sem;
šopek da se briga zame!
Oj hitim po pašto šuto,
ves vesel zdaj stržem kotel/
of ne hodem zlezal v kuto,
ne cvetlice, ne bom hotel!
Res je pašta strašno dolga,

res je riži brez zabele;
pa te ljubim, če si Olga,
če si Francka do nedelje!
Do nedelje, vse do tiste,
Jo katere prišel bomem,
če zložijo vse se »gliste«...
pašte... v most tak trd kot boben...
Res da pašto mi želite
in fižola in pa boba,
vem pa tudi, da gorite
v srcu, jaz pa sem hudobal
Res, da lepe ste prelope,
res da luškane ste v lice,
a oči so moje slepe
tukaj razen za potlice?
Ali vendar je nevarno,
ker so tukaj lepe noge,
all to za nas ni kvarno,
če so tukaj lepe noge?
Lepe noge, lepa ilca
in pa luškana očesca;
tega nima vsaka Mica,
nima lepega očesca!
No, le zveste ostanite,
v mislih vedno le pri meni!
Lice mi mnogo tud pošlite
in poljubčkov sladkih men!
Ker drugače vas pozabl
s kapo fantič vaš od fare
in si legših on nabavi,
lepših »signorine care!«
Vam pozdravov sto izroča
gorkih vas preljubi France!
Gorko vam, pa tud' naroča,
da pozdravite svoje mamce!
Gabrijelčič Franc, 6.a Comp. di Sa-
nita Piacenza.

Z Gabrijelčičem pošljajo pozdrave
svojim »pupam« tudi drugi metlarji,
pisači in pohajči iz grde Piacenze. In
še enkrat vas opominimo: velika je
ljubezen, ali na svetu je d'nar, prva
stvar! Pozdrav starišem, bratom, se-
stram, fantom in vsem v naši lepi
Goriški!

Banče Tone iz Ajdovščine, Rožič
Zusepe, Inamo Frančeško (ki so ima
imenitno, odkar ima katar), Leban
Sig. Pocco, Boštjančič Zovani, Požar
Zovani, Gobrijelčič Frančeško, nazad-
nje še Koruza Vladimiro in Bajec
Carlo, oziroma tako kot nas tu kil-
ječor: Bačen Antonio, Roščič Zusepe,
Inamo Frančeško, Leban Lujzi, Ba-
šančič (močan naglas na »čič«, vsi
mislijo, da pride to ime od »basta«),
Pocar, Gabrijelčič, Koruza in Bajčič
ali Bajk ali Bajč (z dolgim I).

IDA EN RAMANA.

R: Bjen kaj ti se pará de je kej
tisti fent ke je plješav z manu y ne-
delju?

L: E kej ni ja; non lepju plješe. Sa-
mo do beš vidla kaku ste pljesali tan-
go...!

R: Za tistu znan nka jes. Ma znaš
kej ti buon jes povjela? da midve ni
da se pogovarjamo zakej tiste fražle
Čuk be vjete pisov.

L: Bjen ja, kej biš rekla ti? Zad-
nj puot ko se smuo pagavarjale uot
tučega maruoža ke je šuv na Kranj-
sku nuole čes dva dan (prav čez dva
dni) je vse psalu ve Čuke.

D: E je res; še tistu ke ni imelu
ne glave ne rlepa.

L: Ma znaš da se čuden de koku je
muogu znat.

R: Narbrž ti si kuomu pavjela
tisto uot klabase?

L: Nijč; uom je pošlusov v vavorji
ke se smo pogovarjale zadnji buot
ke smo ble v Terte z jajci.

R: E taku če bet.

SCILA IN HARIBDA.

Ona: »All me bi poročili tu-
di če ne bi imela denarja?«

On: »Da, gospodična!«

Ona: »Tedri vam moram
jati korbico! Kajti tako ne-
r-raktičnega moža ne morem
vzeti!«

Pravijo.

Pravijo, da v Kobaridu bi bilo po-
trebno olupševalno društvo, ker po
ulicah leži na kupe gnoja.

Pravijo, da bi imeli radi Kobaridelci
izletnike, toda kam jih bodo dell
spat?

Pravijo, da v Iderskem na plesu
so se Kobaridelci tako vrteli, da so si
oprabili vse čevlje ter so prišli drugi
dan bosl in brez možnička domov.

Pravijo, da Kobaridske punce rade
za oficirčki gledajo.

Pravijo, da v prihodnjem Čuku bo-
do Kobaridelci protestirali, ker jih Čuk
tako obrta.

Pravijo, da bi se na Rakeku Šimi
Sanc rad zaljubil a mu nobena ne
vjamie srca. Šel je že po svetu, celo
na vrh Triglava, a brez uspeha. Da-
me z ljubčnjivim srcem naj se oglasi-
sijo ter pošljejo ponudbo na gorenji
naslov.

Pravijo, da je na Rakeku prevzel
dopisovalni urad v svoje roke znani
Pepe Kolač, tajništvo je prevzel pa
gospod z lepimi lasmi, ki sliši na ime
Milo. Kdor ima kaj na srcu in želi,
da bi vedela javnost, naj se obrne di-
rektno na ta dva. Hvaležnost jim ne
bo izostala.

Pravijo, ako gospod »Trafika« ne
naroči zadostno število Čuka na palci,
da bo zadostil potrebi povprašu-
jočih, in ti osnujejo lastno prodajalno
Čuka. Ali bo pa šel vsak četrtek e-
den v Gorico po njega.

Pravijo, da si bo postopaški klub
izvolil novega predsednika, ker do-
sedanji ne izvršuje več svoje dolž-
nosti.

Pravijo v Benečiji pri Trincu, je
bilo brez števila Čukov, da so se fain
»kuijval«.

Pravijo istotam, da je eden Čukec
prepozno prišel.

Pravijo, da v Puščavi (v Benečiji)
»Za Ruogom«, se dobi 25, 25, 5, 55
kvintalov kvant.

Pravijo, da dva ročinska Čuka sta
šla v Ruto Sove iskat, pa jih niso
marali zaradi tega, ker so imeli pre-
malo perja.

Pravilo avberška dekleta, da bodo
»beštelale« fante iz Francije.

Pravijo, da ima v Sedlu pri Koba-
ridu neka 24-letna punca tako trdo
glavo, da je joj. Zakaj? Čuku se je
nosrečilo, da ji je pisal iz daljave;
kakor je obljubil je tudi storil. Doli
»loj čudeža. Deklica, ki je dokončala
8 razred v ljudski šoli, ni znala čit-
ati kratkih vrstic, zato jih je Čuku
nazaj odposlala. Srčna hvala!

Pravijo v Gornji Lendavi SHS,
da g. gostilničar J. B. proda zato naj-
več vina, ker ga polovico sam po-
pije.

Pravijo istotam, da je gostilničar
A. M. v Gornji Lendavi hodil od hiše
do hiše in pobiral podpise od obča-
nov, da bi merodajni krogi njega po-
sadili na gerentski stolček.

Pravijo istotam, da je gospodu
A. M. pri tem poslu pomagal tudi ne-

ki gospod P. H. iz V. in celo nosi
brane podpise osebnio v Maribor.

Pravijo istotam, da so bili du-
avgusta 1925 na dan neke ognje-
prireditve v gostilni Partek v
dobljanju gornje leñdovski in v
ski ognjegasci vsi zaljubljeni v
gospodjčno iz Doliča, med njimi
oženjeni možakarji.

Pravijo, da gre Zane iz Ra-
vsaki dan po večerji na klop v
zelo. Čuk ga gleda iz lipe.

Pravijo, da trebušnik iz Ra-
strašno agitira še za na Triglav,
ker se mu je zadnjič pri Alzažu
stolpu zelo dopadlo, iz višine
žavil je opazoval z daljnogledom
gantne dame, ko so se sprehatale
Trenti, ki bi ga rad per venti.

Pravijo, da nosijo nekateri Lu-
čani po tri strankarske izkaznice
sebi: komunistično, fašistovsko
narodno. Če mu očetaš komu-
ti pomoli pod nos narodno, če mu
češ, da je fašist, ti pokaže komu-
nistično itd.

Pravijo, da imajo gotovi »na-
ujaki« v Lokavcu na prodaj rdeč-
črne srajce. Nekaj črnih židanih
bilo že svoj čas oddanih znanim
na Cesto. Pravijo, da so po 10
komad.

Pravijo, da je postala pesem
nerabilis barba capucinorum, lo-
ški »prosvetni« inteligenci nar-
himna.

Pravijo, da je »Čuk na palci«
svojih: »pravijo« v zadnji štev.
dobil v Lokavcu precej novih na-
nikov.

(Opomba Čuka: Priporočam
pisnikom iz Lokavca, da se str-
držé danih navodil, pišejo kratko
jedrnato, ker drugače moramo
Lokavec priložiti listu posebno
logo.)

Pravijo, da se nahaja v celim
kavcu samo eden, ki zna pisat
»cajtenge«. (Vsi drugi so analfab-
— pravi Čuk.)

Pravijo, da nekateri dirjajo po
sto po lokavški cesti s kolesi,
kriče neprenehoma: Živ'jo prosy
— Živ'jo, živ'jo, živ'jo! — Člo-
se zdi, da iščejo to, česar že d-
pogrešajo. (— pameti — ope-
Čuka.)

Pravijo, da bo Čuk priho-
vaške jezicnice, opraviljvece in
kovaalce zgrabil za njihova kos-
ušesa.

Pravijo, da prireja narodna
dina« v Malih Zabljah vsako ne-
javen ples; to se pravi: veliki l-
vabijo ljudi na »kvadril«; godci
plozajo v vas; narod se polnošte-
zbere; »brjar« poškropé s sveže
dico, dekleta »na fr-fr« se post-
v v vrsto, da si fant lažje izbira,
zaio se jim ti preklicani fantje,
takoni rožljajo (ker srebrne li-
že bolj redke) kot kak vaški
nestrpno pričakujoči, kdar s
»zašplja«. A prikaže se mož t-
ve, vpraša po plesnem dovol-
— nihče ne ve zanj — mož t-
muziki odstopil in hal je ko-
Polno globokih vzdihov, še več
kritih vzklikov

na žalost, ki tače duha
se mladina k Vinkotu podá
ta se na vratih smehla
saj od vsega le on sam dobi
im.

Pravijo, da so na Rakeku na
milodare za »Čuka«. Gospod
naj bo toliko prijazen, ter naj
že rakovski radovedni publiko
da ji natamčno pove, koliko i-
sprejel teh dobitkov v natam-
denarju: To pa radi tega, ker
tajo, da niso vsi dobitki prišli
mor spadajo.

Pravijo istotam, da je neki gospod zopet premenil svojo firmo, da se (dokler bude neslo), do najbližjih odredb imenuje: »Termin«. Priporočamo imenovanega gospoda prebravnanega vsem običajnim odborom, novoporočenim ljudem, kot najboljšega strokovnjaka za postavljanje — mlajev.

Pravijo, da se nahajata na Rakeku neki luči dva gospodarja, z vsemi pomočnimi pravilnicami. Eden izda poljenje, da mlaj lahko stoji, drugi da se ga istočasno tudi podere. Vseemu temu pa živita v najboljši moniji.

Pravijo, da vsi prizadeti rakovčanki rakovčanke iščejo »Čuka« po duplinah, drevesih itd. Vseeno pa ne morejo najti, akoravno imajo iskranje po dnevu prižgane peke, ponoči pa karbid lampo. Čuk vidi in vse ve, greh se delati ne.

Pravijo, da se komenski mladeniči, ki razstrgani in s praznim trebuhom po luži Ameriki. To bi bilo lepo, ako bi jim gospodje iz luži vasi kdaj kaj pomagali.

Pravijo Cerovec, da je žal odnesla »Lepi Razgled«, zato so nekateri znak žalosti oblekli črne srajce.

Pravijo, da v Mariboru 14 do 16 otroci o polnoči po gostilnah in arnah časopise prodajajo.

Pravijo, da so v Mariboru nekteri otroci pri igranju tako zamišljeni, da pozabijo ne le na žetve, temveč tudi na obed in trjo.

Pravijo, da je v Mariboru mestni kmet mnogo bolj obiskan po noči kakor dnevi.

Pravijo, da je zdaj v Mariboru beseda »Apolo« ha pravo me-renovirani »Mestni kino« si je rečel nadejal ime »Apolo«, to pa ker je Čuk že dvakrat pisal, da gre, da bi se vinu dalo ime Apolo isto Opolo. Ker je pa Čuk razloznil pomen besede Apolo, je bilo nem kinu tako všeč, da si je nato ime.

Pravijo, da v Mariboru v Vetrinjski ulici pustijo travo rasti zato, da tam ne bo treba hoditi na Pohorje, ker jim bo bližje Vetrinjska ulica, tudi lahko na travo ležejo.

Pravijo, da v Mariboru še slepcu treba iskati javnega stranišča pri kolodvoru, ker ga nos sam tja.

Pravijo, da se je v Mariboru ustalo društvo abstinentov. Prednost je taki, ki so pili do sedaj vsak po 5 do 6 litrov vina ali piva dan.

Pravijo, da je v Mariboru v neki hiši na Grajskem trgu nekdo postal za stavo pet velikih porcij golaša kar naenkrat, in ko je stavo dojel je hotel imeti še pet — pa v hiši ni bilo več golaša — tako da je ve, če je bil sit ali še lačen.

Pravijo, da bo v Mariboru kmalu promet z avtomobusimi, ker ne bodo več čakati še 50 let, da bi prešla električna železnica.

Pravijo, da se gre v Mariboru gospodična U. dvakrat na teden ženit pa vsakokrat drugam.

Pravijo, da je neka natakarka v Mariboru energično zahtevala, da jo gostje kličejo gospodična, namesto Micka.

Pravijo, da so na Gradščem pri Vipavi nekatera dekleta ponosna na svoje kavalirje.

Pravijo, da je dne 20. avgusta neko gradsko dekle izgubilo lilijo od Sužle in do Gradšča. Sedaj prosi, da jo tisti, ki jo najde, da v uredništvu Čuka na palci v Gorici.

Pravijo, da pri turgi S. U. so nekateri žalostno »falirali«... kljub moralni podpori, ki je trajala celi teden pred finalom. — Moral se je pač spuntati sam satan, ker najbrže ni mogel prebaviti prezgodnjega vsklika: »Punce targa je Vaša«.

Pravijo, da hitro po »finalu« za targo S. U. so zapeli Prosvetašice par milijih laških pesmi. Najboljši poznavalec petja ne bi znal povedati, če so bile »serenate« ali kaj drugega, tako so bile »štonirane« — pesmi namreč! Nekdo pravi, da so bile »štonirane« od same jeze in zavisti, rojanski astronom pa pravi, potom »radia«, da to še ni nobeden greh. Greh je le, da se je pelo »per difficile«.

Pravijo, da v petek pred »finalom« za targo S. U. so v Rolanu napravili velik ris, vanj so se spravili vsi »supporterji« Zarje s šibami in praprotovim semenom namočenim v »žegnano« vodo. Začeli so naganjati čudna znamenja po zraku, ter prosili vse dobre in slabe duhove, da obvarujejo Zarjo drugi dan »cognij« in... botege. Prvo se jim je posrečilo, drugo ne! Toda drugi dan je že kričal Škurobotri na ušesa, ker je malo gluha: »Šest kazenskih strelcev je fakt, toda šest goolov je-e-e na-a-lu-u-u-ni!«

Pravijo, da tam banjska vas stoji, v njej je mnogo praviti, tej vasi mnogo je deklic, mnogo kratkokrilk in dosti špic. Kmečkih kril ne mara več nobena, ker bi bila vsaka gospodična.

Pravijo, da sta v nedeljo dve krvavski frajci tako skakali k maši kot dve kozli na pašo.

Pravijo istotam, da se je kesalo isto dekle, ki je kupilo plavo krilce.

Pravijo, da je neki banjski fant gonil dekleta z brjarja domov, da se ne pohujšajo.

Pravijo, da se neko banjsko dekle boji zime, ker je že na jesen kupilo svileno krilce.

ZVEČER.

»Ivo, ne pozabi dati poljubčka gospodični, predno greš v posteljico!« je rekla mama malemu sinčku.

»No, mame, ali bo: tudi mene tako oklofutala kot včeraj ata?«

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko. SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

- Rum Jamaica 50 % L. 14.50 lit. steklonica
 - Jajčna krema maršala " 12.50 " "
 - Cognac " 10.50 7" " "
 - Jajni cognac " 15.50 " "
 - Vino „Malaga“ " 10.- " "
 - Vino „Cyro“ " 8.- " "
 - Vino „Pessil“ " 6.50 " "
 - Vin „Chianti“ L. 4.-, 4.25 in 5.50 steklonica ni vsleta.
 - Maršala - Vermouth - Asti - Spumante - likerji najfinjši - Fernet - Riffler - Zganje in Sirup.
- Zganjarna, Trg. Sv. Antona št. 7.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica
 v povprečenih prostorih
v Ljubljani
 Mesni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%.

ter jih izplačuje takoj brez odpuved in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Širite Čuka na palci.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON
 Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
 Zapomni si, nevesta, to resnico,
 in preden sežeš ženinu v desnico,
 previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
 predaja za deželo, za Gorico
 pri semenišču v hiši z desetico
 trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
 in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
 trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
 cefirja, oksforda in etamina!
 „Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
 in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
 po cenah brez konkurence
 kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo **šivalnih strojev „Winseman - Titan“** in **„Anker“** ter dvokoles dobroznane znamke **„Atena“**. V zalogi imam nad **100** koles na izbir.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za umetno vezenje in šivanje najpripravnejši. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Blanchi** dvokoles
 Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana tvrdka

Elija Čuk
 Gorica, Piazza Cavour št. 9.
 Lastna mehonična delavnica in popravilnica **vla Duomo št. 11**. Sprejema vsa popravila, katera se ločno in po ceni izvršujejo

Kako ciganke ljudi farbajo.

(Ali vražjevnost za »Čuka«).
15. aprila zvečer so se vtaborili neki cigani v hlevu posestnika S. v Ručah pri Mariboru. Ciganka Urša Rōj, ktera je bila med temi, je drugi dan govorila s hišno gospodinjjo Marijo S. Ta ji je tožila, da je vedno žalostna, ker je sicer omožena pa nima otrok. Ciganka jej je takoj odgovorila, da je nesrečna cela hiša zato, ker se nahajajo otročje kosti pod hišnim pragom in je pri tem pritrčila, da to nesrečo ona lahko odvrne s »coprnijo«. Drugi dan je prišla ciganka, zopet in je prinesla seboj neko pasjo kost, katero je imela skrito za pasom. Hišni gospodinjji je

rekla: Ako hočete, da odvrnem nesrečo, prinesite mi eno jajce in eno črno kokoš. Gospodinjja jej je to takoj prinesla. Ciganka je vtaknila jajce v pas, ga parkrat obrnila in na to je izvlekla kost rekoč: to je tista kost, ktera je bila tu zakopana; na kar je s črno kokošjo odšla. — Prišla je pa čez nekoliko časa zopet nazaj in je rekla gospodinjji: »Za to operacijo črna kokoš ni, mora biti rujava. Gospodinjja jej je dala takoj eno rujavo kokoš. Nato je ciganka rekla gospodinjji: Ako hočete dobiti zaželenega otroka, si morate navezati na hrbet to kost na trebuh pa eno kokošjo jajce, blato, katero je na pražo in vse koščice, ki se nahajajo

okoli praga. Zato mi pa dajte 1 Din. Gospodinjja ne imevši toliko denarja jej je dala 200 Dinarjev in je zastavila za ostalih 300 Dinarjev svojo zlatnino, srebrnino in obleko. —

Čez nekoliko dni je pa ciganka trjala namesto 300 dinarjev, 1000 dinarjev, na kar jej je hišni gospodar dal 250 dinarjev za to, da se je izneh. Ciganka je to vzela, a zastavljeni predmetov ni vrnila. Dne 12. junija je šla ciganka k svakinji omenjene S. Tudi ta svakinja je tožila, da jo vse boli, na kar jej je ciganka obljubila, da ji nabavi dobro zdravilo in je zahtevala zato 2500 dinarjev. Ker ta ni imela de-

narja, je tudi ona zastavila svojo zlatnino, srebrnino, obleko in druge stvari v vrednosti od 1115 dinarjev.

Čas je prešel, svakinja ni dobila zdravila, hišna posestnica S. pa tudi štorklja ni prinesla otroka, a ciganka je izginila. Zato sta obedovadili stvar orožnikom. V sled tega so izsledili pretrigano ciganko in izročili sodišču. Pri razpravi je ciganka trdila, da ni imela namena koga ogoljufati, in je pristavila, so si ženske same krive, ker se dajo nafarbati in ker verjamejo pretriganim cigankam ter jim dajo blago in denar. Čuk na palci je pa tudi ga mnenja. Če se ljudje dajo farbati naj jih ciganke le še naprej farbajo.

Obnovljena prodaja tkanin na račun**NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV****PO ZNIŽANIH CENAH****(AL RIBASSO)****VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE**

Svilene nogovice	L. 6.—	Prti, načla platna	L. 8.50	Volnena pregrinjala	L. 59.
Servjete za čaj	—95	Dvošivi barvani	> 59.—	Ženske srajce z ažurom	9.90
Nosni robci beli z ažurom	1.25	Možke naramnice, 2. elastika	> 3.50	Spodnja krila, vezena	9.90
Povoj za deteta, m.	1.30	vrstne	2.75	Žamet za lovske obleke	10.90
Možke barvane nogavice	1.75	Ženski moderčki	3.75	Kombinacija, vezena	12.90
Krpice iz gobastega blaga	1.75	Blago, Pelle novo, meter	3.90	Možke srajce iz zefirja z ovrata	15.90
Brisače, reklam 45 X 90	1.90	Platno »Madonna«, meter	3.90	Rjuha vezana za 1 posteljo	31.
Krpico platnene	2.50	Ženske majice	4.50	Trikotasta posteljna pregrinjala	29.90
Prozorne ženske nogavice	2.50	Možke majice, mrežnate	4.90	Posteljna pregrinjala, svilnata	45.—
Švicarsko vezenje, meter	2.50	Blago dvojno tkano, meter	4.90	Rjuhe vezene za 2 postelji	51.
Možke nogavice, fantazija	2.75	Predposteljne preproge, reklam	5.50	Žimnice iz prave žime orva kvaliteta, 14 kg.	55.
Prtiči, načla platna	2.75	Prehodni tepihi iz jute, m.	5.50		
Nogavice z dvojnato peto, prvo-		Angleški batisti 80 cm., meter	5.90		

Vsi prihajajo v našo zalogo, tudi iz najbolj oddaljenih krajev, ker dobè pri nas **največje ugodnosti** pri nakupu. Poizkusite kupiti le enkrat pri nas, **primerjajte in pregledajte** dobro cene in kvaliteto naših predmetov in **prepričali** se boste o resnični ugodnosti, o varčnosti in prihranku, ki preplačajo kakršensibodi strošek potovanja.

Velika izbira možkega in ženskega blaga — Žamet za lovske. — Izdelano perilo. — Bombaževina — Gobasto blago za ženske obleke. — Platno in bombaževina v vseh visočinah. — Prtenina. — Brisace platno „Fiandra“. — Pletenine iz volne in bombaža. — Tepihi. — Prehodni tepihi izjute in koko. — Zavese. — Blago za mobilijo. — Posteljna pregrinjala in odeje volnene v vseh merah. — Dvošivi. — Perilo za neveste. **Kompletne opreme** za prenočišča, zavode in internate. — Žimnice izdelane iz žime in volne.

NB. V slučaju, da blago ne ugaja, bodisi glede kvalitete ali cene, se vzame nazaj!

CENE STALNE.**CENE STALNE.****Razprodajalcem poseben popust.****Vstop prost brez obveze nakupa.****VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE**

Gorica, dne 21. dec.

Jutri bo Božič! Pa naj bo!
Po hudem mrazu je pritisnil
jug, po burji je prisel gorak ve-
ter, po volkovih so grozile po-
vodnaji, zdaj se nam pa le lah-
ko zgodi da bo solnce sijalo.
Mi vsi lahko prav prvoščič-
mo lep Božič, saj smo ga že ob
zadnem mrazu presneto za-
služili. Da boste imeli popoln
mir, zato vam danes Čuk na
palci ne bo popisoval ne bojev
ne preprirov, ki jih je bilo vse
leto dosti.

Posebno vam želi Čuk na
palci, da bi preživeli Božič
kar najlepše, v veselju in v
smehu. Da bo pa to veselje kar
najboljše in najlepše, kupite
si Čukov koledar, da se boste
vse praznike smejli ob slikah,
smešnicah in humoreskah.

Ob tej priliki ne smete po-
zabiti tudi na to, da naročite
Čuka na palci, ki vas ne bo
razveseljeval samo ob prazni-
kih, ampak celo leto. Bodite
prepričani, da vam ne bo žal,
če si že zdaj ob praznikih za-
jamčite veselje in smeh celega
prihodnjega leta. Oh enem bo-
ste dali s tem Čuku na palci
najlepše božično in novoletno
darilo ob enem.

Vsem bralcem, sotrudnikom
in prijateljem želimo vesele
božične praznike, mnogo po-
stic, lepo božično drevo in še
kar je drugega dobrega.

ČUK NA PALCI.

ČREVLJARSKI VAJENEC.

Nek črevljarski vajenec se
ustavi pri velikem kandela-
bru (drogu svetilnice) in ga
začne z vso močjo vleči iz tal
rekoč: »Ven mora«. Mironido-
či se ustavljajo, ker vsi so ho-
teli videti, kako bo izvlekel ta-
ko šibek mladenič tak žezezen
drog. Ko se je vajencu dozde-
valo, da ima dovolj gledalcev
in poslušalcev, spusti nekaj,
kar rado v nos udari, rekoč:
»Na, zdaj je že zunaj!« in se
spusti v divji beg.

UBOGI ZDRAVNIK.

»Ne upam si dovoliti malo
nočitnic, čeprav sem jih potre-
ben. — Imam bolnikov čez
glavo.«

»Pa se bojte, da bi jih vaš
namestnik ne zdravil dovolj
pazljivo?«

»Oh tega še ne, ampak bo-
jim se, da jih ne bi prehitro o-
zdravil.«

MALA POMOČA.

Delavski nadzornik pri zi-
danju neke stavbe. Počasí se
plazi ob zidovju in zagleda na
zidarskem ogradju v prvem
nadstropju moža, ki drži lepo
roke v žepu in ogleduje druge
delavce, ki delajo. Nadzornik
spleza po lestvi navzgor, udari
delavca po rami in reče:

»Opazoval sem vas nekoli-
ko časa, takih ljudi ne rabimo
tukaj, ki bi držali roke v žepu
in gledali, kako drugi delajo
tu imate predplačilo za te-
den dni naprej odpuščeni
ste prosim brez vsakega
ugovora! Pojdite!«

Mož vzame denar in odide.
Nadzornik poišče polirja in
mu pripoveduje, kako je od-
pustil nekoga delavca radi le-
nobe.

»Tako?« pravi polir.
»Toda mož vendar ni bil tu
nameščen, saj je vendar le po
delu povpraševal!«

Koliko časa ste me čakali v
gostilni?«

»Do petega litra... potem nič
več.«

TAKO SE JE ZAMISLIL.

Poročnik Pokrivaček je šel
kot priča k poroki svojega pri-
jatelja Šmuca, ki je poročil bo-
gato kneginjo Zlatnikovo. Zam-
išljeno je gledal nad sveča-
čano ceremonijo v tla in mi-
slil na srečo, ki je zadela Šmu-
ca, ko se je zaljubila vanj ta-
ko bogata Američanka-miljo-
narka. Prijatelja ne bodo več
trle denarne skrbi, in on...
morda se bo jutri tudi njemu
primeril tak slučaj. Nenado-
ma vzbudi poročnika nekdo iz
zamišljenosti: »Gospod poro-
čnik, ali hočete podpisati?«

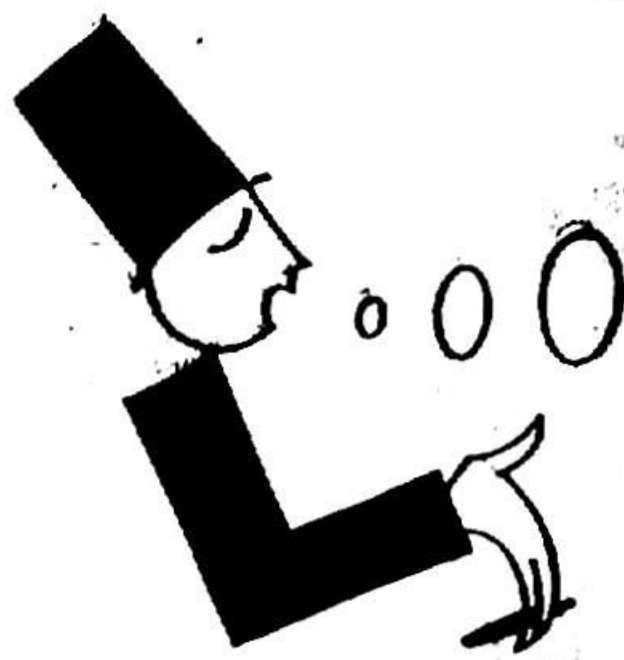
Pokrivaček se je dvignil,
stopil k mizi in podpisal z le-
pimi črkami: »Prejel, Avgust
Pokrivaček Jurkovičev iz
Srema.«

KAJ JE DRUŽINA.

»Ali veste, kaj je to dru-
žina?«

»Ne.«

»No, veste, to je združitev
oseb, ki absolutno skupaj ne
pašejo.«

Kako se pišejo aforizmi.

K. E. Karlo.

»Tako zamišljen v svoje de-
lo!« sem vprašal svojega pri-
jatelja pisatelja Prepisnikova.
»Kaj pa pišeš? Jaz sem pa mi-
slil, da pojdeva skupaj v gle-
dališče!«

»Saj bova tudi šla!« mi je
odgovoril Prepisnikov. »Ali
prej moram še napisati kakih
dvanajst aforizmov!«

»Toda, ali ne vidiš, da ima-
va samo še četr ure časa!«

»Še cel četr ure?!... O potem
jih lahko napišem še dvajset!...
Bodi tako prijazen in vzemi
pero pa piši... Ti bom kar na-
rekoval!... No, še to mi lahko
pomagaš!... Vzemi tamle tistole
knjigo... in odprti!«

»Na kateri strani?«

»Kjer je!«

Ubogal sem. »Stran 317.«

»No, sedaj pa malo čitaj!«

»Kratkost je duša dovtipa.«

»Stoj! Zelo dobro! Tu so
kar trije aforizmi! Piši: »Dov-
tipi in ženske obleke!... ne to
ne gre. Trenotek!... aha... ga že
imam!« Čim daljši dovtip, tem
krajši uspehi!«

»Ti!«

»Kaj?«

»Prosim te, ali je to afori-
zem?«

»Pa še kak... naravnost izvr-
sten! Listi se bodo kar trgali
zanj! Ali, prosim te, nikar ne
govoriči preveč, drugače ne
bova končala! Sedaj pride dru-
gi aforizem! Tega bova napra-
vila o duši. Piši: »Duša marsi-
katerega človeka je podobna
dovtipu!«

»V čem je podobna dovti-
pu?«

»Ne vem, ampak na vsak na-
čin lepo gre skupaj! Počakaj...
trenutek, da malo pomislim...
mhm... je podobna dovtipu...
Živjo, jo že imam: »Ko je člo-
vek pozna, se ji ne more več
smejati!«

»Ali je to kaj duhovitega?«

»Ne pač pa aforizem! Piši,
prosim: »Nič na svetu nima
toliko neduhovitosti v sebi, kot
duhovitost!«

»Sedaj manjka še tretji v
tej zvezi!... Tretji?... Že zopet

imam enega: Zakon je
»kaj«. Igrajo jo trije kot
konje!... No ali si gotov?«

»Lepo te prosim, povej
po pravici, ali si pijan, a
se delaš neumnejšega ko
resnicile!«

»Zelo dobro, naravnost
vrstno! Napiši še to: »Za
umnega imajo ljudje mož
je ali preneumen, ah pa pr-
meten!«... Takol! Torej
pride zopet na vrsto tista
kost duše dovtipa! Ves
Poiskusiva obrniti preg-
ravno narobel... »kajko
dovtip duše!«

»Neumnost!«

»Prav praviš! No, pa na-
viva kaklega družega, saj
va časa dovolj! Na primer
ko-le: »Vstrajnost je pres-
ni kamen resnosti!«

»Ti, pa razumeš ti to?«

»No... razumem.«

ga, kako si čuden. Ali mi
da bo razumel urednik, ali
bravci... Končno bo obvel
kot zelo globokomiselno m-
teško razumljivo! To je n-
bene istočasno že zopet
aforizem. Piši: »Neumnost
globokoumnost sta si dvoja-
tako sta si podobni, da pu-
sih še celo oče ne more ra-
čevati!«

»Ali bolehaš že dolgo
bolezni?« sem ga vprašal.

»Odkar vem, da se t-
pseudomodrosti tiskajo m-
norinajo!... Koliko jih že
va?«

»Čakaj, da jih presteje
Sedem jih je!«

»Mhm, to znese ravno št-
najst dinarjev! Vidiš pa
se samo pet minut zamud-
Da, da, moi dragi, živimo
v stoletju elektrike!«

»Ali poiščem kako dru-
stran?«

»Le...!... Ali pa ne... vze-
rajši kaj drugega! Naprimer
odpri konverzijski lek-
kon!«

»Že dobro! Ga že imam!«
»No, kaj je na tisti stran-
Berl nekofiko!«

»Kura... Kurje oko... Kur-
kolera...«

»Izvrstno! Kurje oko je
vrstno!«

»Res, lep okus imam! Na ka-
način si sploh upaš predst-
ljati, da je mogoče namaviti
kurjega očesa aforizem?«

»Čisto enostavno! Posled-
kak tertium comparationis
Kurje očesa so na nohah. Ka-
tera stvar ima še noht raz-
človeka?«

»Miza... verz!... Ko pravi-
mo včasih, da so šepavi!«

»Verz... verz... Pri Preste-
vilni zlogi so kurja očesa m-
verzovih nogah!...«

»Kaj, za vraga, to je pa re-
lepo povedano!«

Vidiš ta le tvoja kritika je
nov aforizem! Za po-
estetike ima še celo gr-
gotovo stopnjo lepote!
No, kaj praviš k temu?«
Oh nič, nič ... samo mislim
...»

Izvrstno! Piši: »Najboljše
se niso pisale, temveč
Kako bi bili naši pisa-
razočarani, če bi znali bra-
sli svojih kritikov! ... Ko-
jih že imava?...«
Deset!«

No, torej še dval Vzemiva
iz človeškega življenja
v vsaki zbirki aforizmov
biti vedno tudi kak o člo-
vem življenju ... Toliko ob-
tvo tudi lahko zahteva od
za svoj denar! ... Poglej
otiko pod črko »Z« ... Tam,
so pogovoril!«

Za ... Zak ... Ze ... Zi ...
Življenje ... Tukaj je!
ljenje je sen ... Nimam ni-
ar družega kot golo življe-
še to moram dati svojemu
lju ... Življenje je boj! ... Ni
lepšega življenja od študen-
skega! Zeleni je živ ...«
Dosti, dostil ... Življenje je
... Kdo je to že rekel?«
liobl!

Potem ni potreba nič spre-
njati! Kdo pa pozna Hiobal
da jaz hočem biti bolj mo-
en kot Hiob! Zato piši:
rt je mirovanje orožja!«
In dedščina izgubljenega
ru!«

Izvrstno, saj se boš še kaj
radil od mene!«
Da, neumnosti se človek
lažje učil.«

Piši torej: »Neumnost je
premetenejša učiteljica: ima
več učencev in so najprid-
ši!«

Končano! Dvanajst jih je!
pridaš še kakega za name-
k?«

Ravnokar si ga povedal!
Piši: »Aforizmi so nameček

zmešnjavi človeškega duha!«
... No tako! Sedaj pa še zalep-
ko ... napravi naslov na ured-
ništvo ... Tako! ... Še znamko
za deset para! In delo današ-
njega dne je končano!«

Vzel je klobuk in površnik
in se napravil, da greva. Drznil
sem se ga še vprašati: »Kaj pa,
če bi ti ne sprejeli?«

On pa se je nasmejal: »Po-
tem pokličem za pričo kak ki-
tajski pregovor ali pa »Iskre iz
del abesinskih filozofov Lutiti«
in jih poneseš osebno k možu
... to se pravi k uredniku!

»Oh jaz naivnež! Misli sem,
da mora imeti človek, ki piše
aforizme, zelo veliko življen-
skih izkušenj in mora poznati
zelo dobro človeško življenje!«

»Glej ga, se razume, da mo-
ra poznati dobro ljudi! Kako
pa bi si drugače drznil pisati
kaj takega za aforizme! ... Toda
pojdiva, je tricetrt na sedem,
mogoče dobiva še kak dober
sedež ...«

Od jutri naprej pričnem tu-
di jaz pisati aforizme!

Obljuba.

Jaka je padel v vodo in bil v
smrtni nevarnosti. Imel je pa
vendar še toliko časa, da se je
z vso zbranostjo in vnemo ta-
ko-le zaobljubil:

»Reši me, o Marija! Če poj-
dem iz vode na suho, hočem
romati na Šmarno goro in na
Brezje in mgarji tudi na dalj-
ne sv. Vršarje.«

No, in res se mu je posreči-
lo, da se je oprjel za grmo-
vje, ki se je sklanjalo nad vo-
do. Že je bil z eno nogo na su-
hem in je ves vesel rekel:

»A, kaj hočem hoditi na
božja pota, ko je vse tako dra-
gol! Kar doma ostanem.«

Pa mu je tedaj spódrknilo
in znova se je znašel v vodi.
Ves prestrašen in z žalostjo v
sreču je dejal:

»O Marija, ti pa res ne po-
znaš nobene šale.«

Zakaj? Zato.

Zakaj ne pridejo šmarske pupe
vsako nedeljo k večernicam?

Zato, ker plešejo »na Rešetlnovem
skednju« »tango« in »alla mosca«.

Zakaj zahaja sežanski »p...« več-
krat v Orlok?

Zato, ker bi se rad ženil pri or-
liških frajlah, pa ima smolo, ker ga
nobena ne mara.

Zakaj sežanska občina ne popravi
svinjakov na živinskem trgu?

Zato, ker jih imajo v najemu
bratje »Hudoroviči«.

Zakaj imajo orliške frajle visoke
pete in kratka krila?

Zato, da lažje kažejo nežne nožice.

Zakaj so igralci »Adrije« podlegli
proti »Volgi?«

Zato, ker je član igralcev »Adrije«
znil v ledeni »Volgi«

Izvrstno.

»Ali morete kaj dati zoper zobobol, gospodična?«
»Da. Naslov mojega zobozdravnika.«

NA PLESU.

Dekle, ki je že parkrat ple-
salo z nekim tujcem in se ji ta
ni predstavil, vpraša istega, ko
jo zopet naprosi za ples: »O-
prostite, s kom mi je čast?«

On (pogleda malo začudeno,
končno izvleče uro iz žepa in
reče): »Osem in pol.«

ZDRAVILA IN POMOČKI.

»Moj zdravnik mi je ukazal,
da moram mnogo plavati, da
malo shujšam, ker sem pre-
debel.«

»Meni je pa zdravnik tudi
ukazal mnogo plavanja, pa da
se malo zdebelim, — presuh in
preslaboten sem.«

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. KARLO.

REŽISER: Kaj manjka?... Ali ne
vidiš: ob osemnajstih — osem-naj-stih...
je ob šestih, na plakatih pa je, da se
ne igra ob štirih popoldnel... In po-
tem še pravi, kaj manjka! Preveč je,
preveč!...

LUKC: Da, preveč je po plesu še
rosta zabava, kaj ne, Stanel Prosta za-
ava na prostem zraku, v prosti noči...

REŽISER: Ah! Ah! Kaj bol (Gre-
a kulise, sluteč, da sta tam Boris in
Nada.)

V. PRIZOR.

(Pride Jože.)

JOŽE: Pa kaj res ne bo igre? Ves
tr govori, da je ne bol! Kaj pa hudiča
ganjate?

BORIS (se včasih prikaže izza ku-
lis, z njim Nada in režiser.)

LUKC: Te strele kriče na nas dru-
ge, pa jo same najbolj lomijo! Zdaj so
dali v »Edinost«, da bo igra ob devetih.

JANEZ (ki ga je že prej privlekel
nazaj Danilo in sedi že na lestvi): Ne,
ob devetnajstih, to je ob sedmih!

DANILO: Ne ob osemnajstih!

LUKC: Ali te bom cabnil. (Dvigne
kladivo.)

JANEZ: ... da boš zvezde videl!

DANILO: Da, ob osemnajstih!

LUKC: Ne ob osemnajstih, zdaj jih
boš videl!

JOŽE: Če se boste tako kregali, pa
res ne boste nič naredili.

LUKC: Saj tudi ti ne, če boš tam
stall!

REŽISER (pride izza kulis): No,
kaj si prišel tudi ti pomagat, Jože?

JOŽE: Pa saj ne vem, če bo kaj!
Saj ljudje nič ne vedol! Po trgu so vsi

plakati raztrgani, po sosednjih vaseh ni
nobenega. Bil sem ravnokar v Polju.

REŽISER: Kaj v Polju ni nobenega?
Komu sem ukazal, naj ga nese tja?

LUKC (se vstraši, da bi kmalu z
lestve padel.) Ah, strela, jaz sem ga po-
zabil. Saj sem rekel Stanetu, naj ga da
raje komu drugemu, ker sem vedel, da
bom pozabil. Pozabim vse, imam tako
bolezen, kaj hočete! Pa ni nič pomagalo.
Silil je in silil, da naj nesem jaz in jaz in
sedaj ima ... plakat je tam pri nas doma.
..... Danilo, pojdj k nam in reči naši ma-
teri, da ga imam v »vsakdanji« kapi pod
posteljo!...

REŽISER: Človek bi znorel!... Kaj
pa po trgu pravijo kaj ljudje?

JOŽE: Da ne bo igre; da ni dovo-
ljenja!

REŽISER: Veš kaj, pojdj ti po trgu
in raznesi, da je dovoljenje in da bomo
igrali. (Ga peha proti dvoranji.)

Hruške.

Prijazna je vas, taka, kot obena druga, 500 seznjev pokrog. Loška dekleta slovi, zavoljo svoje lepote širom vskih mej. Na eni strani tja do temnega torinskega hriba in drugi pa noter daleč, do

menša, prav do pisanega polja amaj vasi. Pa naj še kdo reče, da se ne postavijo »vačanic«, kot jih imenujejo okoličani. No, je pa Loka tudi bogata po svojih dogodkih. Naj vam tu povem enega izmed stoterih, morda še zanimivejših. Začel ne bom kot je v navadi, n. pr. solnce se je bližalo — ali, jutranja zarja je vsa zarudela kot plaha devica — ne, začel bom takole:

Stari Prše je prekljast in koščen, kot je bil, ležal na stari postelji pred hlevom in molil vse štiri v ljubi božji večer. Ni mu bilo prijetno, kajti vajen je bil svoje sobe in seveda se razume, tudi svoje boljše polovice. Pa je zato ležal ta večer pred hlevom, ker je tam stala rodovitna hruška, obložena s sladkim sadjem. In to hruško so redno vsako noč obiskovali vaški fantje in na nji poskušali trdnost svojih hlač in odpornost njenih vej. To pa Pršetu pod nobenim pogojem ni bilo všeč in sedaj je napravil, kar je nameraval že dolgo. Počaka bo pred hlevom klete fantaline da jim, ko pridejo vasovat, pokazal svoje pesti.

Pa so bili fantje bolj zviti kot je bil on, kajti ta večer jih kar ni hotelo biti. Prše je napovedal spancu neizprosno boj, ker ga je ta hotel na vsak način premagati. In kot slaba vojska je doživel oziroma dospal Prše ta večer strahovit poraz. Kmalu se je tam od hleva razlegalo gromovito smrčanje, tako, da bi človek mislil, to prihaja od Kraljeve žage, pa ne tega, bilo je to znamenje, da spi starec kot bi ga kdo pobil.

Čez nekaj časa je bilo v svitu lune oraziti temne postave, bližajoče se vedno bolj proti Pršetovemu ležišču. Par šepetov, par miglajev in sklenjena

je bila usora spečega junaka. Prijeli so fantje posteljo in odriniti z njo proti Pešati (Pešata je precej velik polok, ki teče skozi vas). Prše je spal in sanjal bogsigavedi kaj ter se veda ni čutil ne videl in ne slišal ko so fantje postavili posteljo z njim vred tam pri Pletterju v vodo. Bilo je fantov iz pol vasi, kot Klobasarjev, Štihov in sam ne vem še kateri, vsi ti so napeto čakali nadaljnje komedije. Morda si že mislite, kaj se je potem zgodilo, morda tudi ne, vseeno, povem vam še naprej. Fantje so se poskrili med grmovjem in eden izmed njih je pomajal vitko jelšo, da je njeno listje močno zašumelo. Med tem je drugi zaklical:

»Hej, oče, oče Pršetov, hruške vam tresejo!« Bilo je dovolj, kot bi trenil je bil Prše pokonci in planil je s sveto jezo v srečo v hladno vodo...

Ni se precej zavedel in hotel je se planiti nad klete fantine, ki tresejo njegovo hruško, pa je štrbunknil v vsi svoji dolžini v vodo in tedaj je prišel k sebi.

Kaj vam bi pravil dalje, lahko si mislite, da je bil premočen do kosti, in da so se mu fantini zamerili v dno njegove duše. Razume se, da odslej ni več stražil hruške in je pustil na miru razborite vaške navihance ter je bil na tistem hvaležen Bogu, da ga ni odnesla divja Pešata.

Prekratko krilo.

Polica: »Izgubil si se, mali? Pa zakaj se nisi držal mame za krilo?«
 Otrok: »Saj — je nisem — mo — gel —.«

TEŽAVE.

»In vi mi hočete sedaj zopet povišati najemnino za moje borno stanovanje v pritličju?«
 »Ali, gospod, vi pozabljate pač, da sem pustil napraviti v hiši dvigalo.«

MALI JANKO.

Naša soseda, hčerka slavnega ministra, je hranila v svojem salonu mramornato doprsno soho svojega očeta. Nekoga dne pelje v sobo mamelega Jankota in mu pokaže

kip z besedami: »Glej, Janko, to je bil moj oče.«

Janko gleda nekoliko časa soho, zmaje z glavo in reče:

»Kako smešno! Pa kaj ni imel tvoj oče trebuha in nog?!«

IZ SODNIJE.

Iz zagovornikovega govora: ... »Da, gospoda moja, moj klient je poleg tega še tako gluhonem, da svojo vest le z veliko težavo sliši!«

Proti mrazu.

»Kaj vi naredite proti mrazu?«
 »Nič. Ja z sem pisatelj in k. čr. čakam na honorar, mi je vselej toplo.«

IZJAVLJAMO

da se dopis v št. 51. našega lista pod pravijo iz Vrha ne nanaša na Vrh pri Kanalu, toliko, da ne bo nepotrebnih sumničenj in napačnih inenj.

TOŽBA VOJAŠKEGA SLUGA.

Moj gospodar je tako strog, vse mora stati »haptak« pred njim, celo črevlji pod posteljo morajo biti »haptak«.

LJUDSKO GLEDIŠČE TRGOVSKI DOM.

Božič je tu... Hočeš li Božič dostojno proslaviti? Hočeš nuditi sebi i svojim malim dostojne božične zabave? Hočeš, da i v tvojo dušo prodre ona otroška sreča, blagi mir — božični mir? Tedaj poseli na Štefanovo in dan potem Trg. dom, kjer se uprizarja mladinska štiridejanka »POGUMNI KROJACEK«. Tam se umiriš in osrečiš ob pogledu na ljubke prizore, ki se odigravajo na odru ter te popeljejo v deželo sanj, deželo bajk in lahko ti bo pri sreči. Ne pozabi pa predvsem na svoje malčke. I oni si žele zabave, i oni si žele pravljice... zato pa: Pustite male... v Trgovski dom priti.

Igra se na Štefanovo ob 21. in dan potem ob 16. uri. Preskrbljeno je z lenimi kostumi. Sodeluje naš vrli mandolinistični krožek. Pridite vsi, ki ste dobre volje...

Pisma.

IZ MILANA.

Slovenski fantje, ki služijo pri 68 pešpolku v Milanu, voščimo veselo božične praznike in srečno novo leto in obenem pošljamo tople pozdrave svojim znancem, staršem, bratom, sestram, dekletom, ki so že pozabile na nas, posebno pa letniku 1906-ki za prav težko pričakujemo, da bo prišel nam pomagat. Saj ako bi on vedel, kako je dobra vojaška pasta, bi nas že prišli obiskat.

Podpisani: Tomažič Anton iz Rakitnika; Poljanec Matevž iz Idrije; Ivan Abram iz Dan pri Divači; Jožef Hrovatin iz Mercč; Alojzij Gorjup iz Sv. Lucije (ki zmlrom z gaveto čaka pri kuhinji); Alojzij Pahor iz Temnice; Anton Vitez iz Snadol; Anton Jereb iz Spodnje Idrije; Cerkvenik Adolf iz Gradlišca; Frank Alojz iz Cel; Ivan Zadel iz Juršč; Franc Ludvik iz Bače; Ivan Candek iz Janeževega Brda; Alojz Dekleva iz Ilirske Bistrice; Peter Mankič iz Kala (ki je zmiraj razbit od njegove leto Mule); Stendlar Martin iz Nemškega Ruta; Ivan Milavec iz Knežaka.

IZ MODENE.

Mi fantje vojaki, korcnjaki, pošljamo zadnje pozdrave iz starega leta. Dragi Čukec naš, ti se večkrat lamentaš, kako težko dandanes je. Mi ti vse potrdimo, ker sami vse izkušamo, je res težko dandanes zadovoljen biti, ker časi jeli so res slabi biti. Mi vsi smo dobro izučeni, vsi zdravi, krepki in zrejeni. Le eno težko pričakujemo, da kmalu prišla bi pomlad, ter nam prinesla novi cvet in sad. Da bi fantje sem prišli, ki so sem namenjeni, da nas vsega rešijo, sebe pa v težek jarem vprežejo. Približal se bo pustni čas in zadnjič lušno bo za nas. Da fantje za pust še bodele doma noreli, po pustu pa vas drugi za pusta bodo imeli. Nam pomlad se približuje, z upi najboljšimi, z nadami in željami jo pričakujemo, ter druge sklepe kujemo.

Pozdravimo vse očete, matere, brate, sestre, prijatelje in znance, sorodnike in dobrotnike. Pozdravimo tudi naša nepozabljena dekleta ter ključemo: Bog jih živi še mnoga leta. To jim ključemo fantje še zadnje dneve starega leta. Pozdravimo Čuka ter Sovo in celo Gorico, Bog daj, da bi k letu imeli odjemalcev več magari polovico.

Pozdravljamo še enkrat tudi naša draga dekleta. Bog jih živi še mnogo leta. Pošljamo vam tu svoja imena, da boste videli, da še nismo izumrli, da še živimo. Hajna Franc, Zalog pri Postojni; Brelih Franc, Reka; Humar Ivan, Sempas; Gombač Franc, Naklo;

Milič Alojz, Skopo; Markovič Ivan, Laže; Mislej Ivan, Vipava; Marcolò Anton, Breginj; Peric Jože, Gorica; Mohorčič Jože, Naklo; Matolič Ludvik, Livek; Marega Franc, Gorica; Leban Andrej, Stanovišče; Božič Koba, Furlan, Kovačič, Lipanje; Karš, Gorica; Inamo Jožef, Plače.

IZ MONZE.

Podpisani slovenski fantje letnika 1904, ki služimo na monški planoti, pošljamo lepe pozdrave in ob enem voščimo veselo božične praznike, staršem, bratom, sestram in prijateljem ter prijateljicam in našemu dragemu Čuku. — Trošt Janez, Sv. Lucija; Kenda Franc, Sv. Lucija; Cernač Anton, Prostranek pri Cernelcah; Lumbar Franc, Slavno; Marinišek Andrej, Bolsora pri Razdrtem.

Ciniburkova knjigarna

v Idriji.

sprejema naročnino za vse časopise, revije, muzikalije, i. t. d. tu in inozemske.

NINI IZ VOJŠČICE.

Pozdravljam vse svoje znance in prijatelje, posebno pa svojo družino in starše, voščim srečne božične praznike in srečno novo leto iz Buena Ajresa v Južni Ameriki.

IZ DARRAGUEIRA

pošljamo pozdrave in voščimo srečno novo leto slovenski možje in mladeniči iz Južne Amerike in sicer iz Argentinije, staršem, bratom, ženam in sestram, mladeničem in dekletam, enako Čuku na palci, ter želimo, da bi nas prišel, kaj več obiskat, čez široko morje v daljni svet. — Franc Vallič iz Dobravell; V. Pikč, Jožef Cigoj iz Malih Zabel; Andrej Rijavec, Franc Rijavec iz Kamenje; Jožef Vižintin, Franc Rojc iz Zalošč; Franc Pelicon in Jožef Cotič z Dornberga; Vencel Živec iz Vitovlje.

IZ PODBRŠKIH KRAJEV.

Čuk na palci ugank ve dosti, več že, kakor dni je v post ali te pa še ne vé, kakšne fantom se godé. Micka, Ančka brž za mizo v papirje se spusté, in nam pismo tako spravjo, da nam fantom je gorje. Kaj naj mi sedaj storimo, vse nam zmečejo v oči, tud ta Nježa stara sliva več nobene ne molči.

Povemo vam še ta slučaj, kako nam bilo je nekda, korajžni bili smo, veseli, krog sebe vsega smo imeli, sam dale ženske so po glavi, z lahkoto to se vse popravi, pri miru babe se pusti, ako zdaj pravi naša kri. Ker pisma taka smo sprejeli, da ženskam mi smo vse verjeli, to je bilo malhen čas, kar že navada je pri nas, ako si fant prav kmalu zbere, pa brž nazaj se mu podere potem prepevat gre v log, er biva mali premski Bog.

SLOVenci v Franciji.

iz Kreuzvalda Croix, Slov. društvo Sv. Barbare. — V imenu društva pošljamo srčne bratske pozdrave vsem bratom in sestram in voščimo veselo božične praznike in srečno novo leto. — Ivan Plander, Viktor, Dakskobler Martin, Meser Stefan, Tavčar Andrej, Jakob Franciška, Razpet Franc in Ivan, zole Ivan in vsi tovariši naše mi. Prosimo Vas za slovi knjige.

IZ ROSARIO.

Mi samo tu govorimo, če prav ne vemo resnico, če ta list bo šel v Gorico, Naj Čuk raznese bralcem, gospodi, starim in igralcem pozdrave v Trst, Ljubljano, da za dekleta srce damo. Mi smo se zbrali, da jagnje bi zaklali. Zato smo šli čez morje, da vidimo lepe dolarje.

POZDRAV IZ JUŽNE AMERIKE.

Purič Peter iz Skednja; Roman Saucin iz Skednja; Reiner Milan Stjaka pri Sežani; Gorjan Aleksander iz Opatjegasela; Marušič Albe iz Opatjegasela; Franc Daneu Opčin; Franc Marušič iz Lukov; Karlo Perce iz Opatjegasela.

Pismo iz Buenos Airesa.

Dragi Čukec! Gotovo si misliš in Tvoji cenj, čitatelji, da ni Slovec tukaj, ker se tako malo oglašamo. Pa povedati Ti moram, da s in nas je še precejšnje število. Pa samo, da smo, ampak tudi napredujemo, večasih pa tudi kakšno zapremo, tako, da bi jo strokovnjaki tež preštudirali, kakšnega jezika je. Da tako nismo mi krivi, ker pojemo dudu strica alkohola. Dalje imamo svojo slovensko gostino, ki nas drži in spominja na našo solčno Gorico, ker nosi ime »Restaurant al Castel Gorizia«. V znak hvaležnosti jo tu prav pridno obiskujemo v petek svetek. Marsikateri se pokrepča

Škoda.

„Čakaj, Vrnem ti deset lir, ki si mi jih posodil zadnjič.“
„Ze sem bil pozabil nanje.“
„Zakaj mi tega nisi povedal preje?“

Rešena uganka.

Eno kosilo za možkega stane 6 lir, za 3 možke in 18 lir;

eno kosilo za žensko stane 4 lire, za 5 žensk 20 lir;

eno kosilo za otroka stane 1 liro, za 22 otrok 22 lir.

Skupaj 30 oseb potroši za obed 60 lir.

Prav so rešili:

Garsič Ferdinand, Postojna; Kodrič Angeli, Sava-Jesenice, SHS; Cotic Rudolf, Vrhnika, SHS; Sambolc Rudolf, Ljubljana, SHS; Blaškovič Marino, Mojstrana, SHS; Kramar Joško, Domžale, SHS; Kranjc G., Slov. Bistrice, SHS; Tigole Miroslav, Majšperk, SHS; Smolej Mavrič, Jesenice, SHS; Hrovat Jožef, Log-Cezšiški; Miklavc Ivan, Postojna; Lulik Viktor, Ajdovščina; Kross Stanko, Sv. Lenart, SHS; Križnič Cvetko, Deskle; Mihajlovič Dušica, Čakovec, SHS; Smrdel Ivana, Nadanjeselo 38; Gaspari Zof, Stanjel; Simonič Zdravka, Ljubljana, SHS; Straunik Hadoška, Ljubljana, SHS; Tavčar Vladimir, Sežana; Cesnik Franc, Selce; Jaršin Franc, Primsko, SHS; Vodušek Rudolf, Oolnik-Križa, SHS; Uršič Iv., Zagreb, SHS; Sešek Jernoj, Ljubljana, SHS; Rovar Franc, Trst; Zejn Ana, Trst; Pahor Stano, Soyodnje; Kapun Lidija, Prosek; Vascon Gino, Trst; Drnovšek Al., Deskle; Brojan Ivan, Mojstrana, SHS; Kožuh Angela, Trst; Ivančič Franc, Kobarid; Cerne Dušan, Vogersko; Plesničar Stefanija, Cepovan; Pečar Avgustin, Katičara; Bilek Gizela, Opatija; Bizjak Ludvik, Trst; Šircelj Jožef, Dol Zemono; Melinc Ivan, Kamno; Miklavčič Anton, Postojna; Cerne Anton, Postojna; Kisel Milka, Zidani most, SHS; Plesničar Zdenka, Trst; Jesih Kornelija, Ljubljana, SHS; Brandolin Ivan, Trst; Seliškar Drago, Rožna dolina, Vič, SHS; Štalcer Mimi, Maribor; Likar Valč, Vojsko; Imperl Pavel, Smarje, SHS; Sepin Angela, Trst; Grobot Henrik, Duplca, SHS; Albin Sinkovec, Vič pri Ljubljani; Zihert Alojzij, Gederovci-Ravhovci; Ternovec Jak., Trst, Scala Santa; Zelenc Rozalija, Sp. Idrija; Božič Evgen, Torino; Aver Franc, Jesenice; Mohorič Ignacij, Ledine.

Vzrok.

„Kam pa greš? Saj si ravno prišel.“
„Oprostite, sem pozabil denar doma.“
„Ti posodimo.“
„Ključ sem hotel reči.“
„Spiš pri meni če hočeš.“
„Ž-že-na je doma ostala, je jeclja mož in šel skozi vrata.“

mnogim se pripeti, da vdobjlo o-
vsko pamet in telečje noge. Pa naj
ze kakor hoče, smo vendar ponos-
nato. Imamo tudi društvo rokobor-
je, ki pa večini pozabijo na pravila
rabitjo vse, kar jim pride pod roko.
stropi so precej gosti pa je zvečer.
je je tu tudi »Ljudski Odeur«, ki je
še v plencah in potrebuje mate-
ske oskrbe, da ostane pri življenju.
s imamo tudi vsako nedeljo, da
si čevljarji kaj zaslužijo. Ob sobo-
je pa šola in valc. Tako imamo
mnogo drugih društev, dobrih u-
nov itd. Zabave ne manjka in za-
voljnost je povsod, izvzemši naših
čak, te niso vse zadovoljne, zlasti
e ne, ki so že v jesenski dobi. Upi
jih Amerika reši deviške sužnosti,
jim nočejo uresničiti, boljjo so, da
bodo morale vrniti kot zarjavele
čičice. Na vse načine si prizade-
o, da bi jim kateri kihnil na srce.
pucajo, biksajo, hodijo kot mali
arčki. Laske imajo nekoliko odre-
e, sem ter tje si katera tudi malce
ke potrosi, da je bolj pletna, pa le
e iti po sreči.
aj pa mi fantje? Oh mi smo trdi,
prav malo zmenimo za vso to do-
in lepoto pa tudi taki, ki smo
zdravniki prekoračili Kristusova le-
Nam se bolj dopade literček ali pa
ne kupimo gramofon, da nam
ša naše samsko življenje, pupke
le še nekoliko poprojenja, mogo-
vendar pride rešitev — pika.

Pravilo.

Pravilo, da so se volki raztepli tu-
po vsej vipavski dolini, v nede-
in pondeljek so jih videli na
nem, Planini, v Tevčah, Šmarjah,
Križu, Stomažu, v Dobravljah pa
celo trumo. Tu sta šla dva celo
streho in eden jo je mahnil narav-
v Verčonovo gostilno. Pravilo
da ti volki niso bogve kako straš-
in divji, ampak bolj domačega
mena in da je mesar Hrobat raz-
sarisil več živali ko vsi volki sku-

Pravilo, da Vrhpoliske klepetulje
aljujejo svoje seje, radi onega do-
»Nekdaj in sedaj v Vrhpolju«,
erega je »Kuck« objavil v zadnji
ilki. Sporočilo sejnega sklepa se
e priključno z prihodno sejo ob-
lo v prihodnji številki.

Pravilo v Ajdovščini zadnje čase,
kadar mačke ni doma, plešejo miši
mili volil.

Pravilo, da nimajo Ajdovci nika-
skrbni, ampak samo preglavice.
vijo na tudi, da raiši imeti devet
bi kakor eno samo preglavico,
si tisti, ki jim hodijo po glavi av-
obilil in garaže.

Pravilo, da ajdovski otroci še ne
o dobro rimljanskega pozdrava in
e se je med pozdravljanjem celo
vabil in se zelo nespočobno dotak-
i rokavom svojega nosu. Nato so
otroci prekinili rimljansko po-
avljanje in se se učili, kako se člo-
k spočobno usekne.

Pravilo, da so videli ljudje na Go-
in Fuzelin v nedeljo ko so šli
maše, veliko število Volkov. Stre-
i jih niso smeli, ker bi prav go-
o zadeli ljudi. Sicer pa tudi volki
o storili nikomur nič žalega in se
tam nihče ne boji. Samo žene in
oci so pred njimi nekoliko v
ahu.

Pravilo, da so bili Kožanski tr-
nci P. V. in Z. hudi sovražniki
kter niso zastave krstili, takrat so
odali roke za prijateljstvo.

Pravilo v Sesljanu, da je šel en
pis za Čuka v kožo, ker je bil ose-
a. Imen ne priobčujemo, vsaj celih

Pravilo v Sesljanu, da društvo pri-
siaino veselico; igrali bodo sa-
lepi in mladi.

Pravilo, da v Domžalah na tržni
da zelo dobro stojijo prodajalke, ka-
tere imajo na prodaj jalca, toda cena
le dva dinarja petdeset para za ko-
mad, ko pa zagledajo orožnika na
cesti; vse z lajci vted skrijejo.

Pravilo v Iderskom pri Kobariidu,
da nekemu fantu oteka njegovo vo-
liko srce zato, ker je letos takšen
mraz, zavetja pa ni nobenega. Pimce,
bodite usmiljene. Kdor je usmiljenega
srca, bo tudi usmiljenjo enkrat dose-
gel.

Pravilo, da društvo v Šmarjah pri
Štanjelu so že celo leto in ko se je
zdravilo, ga je župan spel potisnil
pod odejo, kajti on ni mara, da bi se
ljudje preveč trudili s petjem, igro in
plesom. Tako spi društvo spanje kra-
lja Matjaža in ni več upanja da se
zdrami.

Pravilo, da so stariši iz Šmarj pri
Štanjelu, letos tako utrdili svoje otro-
ke proti mrazu, da niti v šoli ni po-
treba več rabiti drv.

Pravilo, da čutila P. in I. iz Ljub-
ljanske obrtne šole, takšno pomaju-
kanje kavalirjev, da jima je v naj-
večjo slast koketirali z ljubko črno-
laso Stelko.

Pravilo v Ljubljani, da je tam tako
hud mraz, da ptiči še na gorkem,
celo pod odejani zmrzujejo.

Pravilo v Jaršah pri Domžalah,
da bo šla ongava P., precej, ko ab-
solvira Obrtno šolo, na Črnuče,
kjer bo Črnučane učila olike. Čuk
je na lastne oči videl, ko si je v
to svrhu kupovala nove zobe in
kujžico »kaj se ne spodobi«; tudi je
Čuk zvedel, da se je še izvrstno pri-
učila nemščine; v enem tednu je
znala že na pamet sladke besede:
»O, du Johann, main Aulienksel, ma-
ju Herzpinkli«.

Pravilo na Črnučah, da J. vedno
in povsod kaže svojo novo kupljeno
svetilko. Čuk le mišnja, da gospo-
dična zato kaže svojo lanterno in z
njo sveti po dnevi in po noči, ker bi
rada istaknila kje kakšnega kava-
lerja za težke, samske, dolgočasne
ure.

Pravilo v Domžalah, da je I. več-
rai dobila prve zobe. Čuk se temu
zelo čudi, ker je to veledično gos-
spodično že večkrat videl, ko je
obračala svoje krasne lajčaste oči
za fanti. Saj otroci po navadi niso
dovzetni za takšne stvari.

Pravilo, da je bilo v Mariboru v
nedeljo 20. decembra več prostih
zborovanj, kar pa ni nič navadnega,
kajti, kadar pride kakl novi minister
na prestol, gotovo se vršijo kmalu
potem protestna zborovanja.

Pravilo, da na Dunaju znajo bolje
farbati, kakor v Mariboru. Dunajski
trgovci s sadjem dobijo namreč po-
maranče iz Italije in sicer iz Gorice
in jih potem ponudijo mariborskim
trgovcem in pri tem pa trdijo, da so
pomaranče iz Kanade in da so mno-
go boljše nego italijanske. Maribor-
ski trgovci pa se res dajo narahati
in naročujejo pomaranče iz Dunaja
namesto iz Gorice.

Pravilo, da so si mariborski klo-
basaril zamašili ušesa z bato in jih
obvezali z debelo volno — toda ne
radi mraza, temveč zato, da nič ne
slišijo ker ljudstvo vplie venomer:
Meso je ceneje, vse je ceneje, zakaj
so pa klobase še vedno tako drage?

Pravilo, da so bili mariborski
stražniki o priliki bivanja ministra
Radiča toliko časa v neopretgani
službi da jim je brada zrastle.

Pravilo, da »Cillier Zeitung« ob-
javlja vedno pravna stanovanja da
neodj tistim, ki jih iščejo, da na Mar-
burger Zeitung tega storiti ne sme,
ker se neki uradnik v stanovanjskem
uradu boji, da ga ne bi stranke pre-
več nadlegovale.

Pravilo, da nameravajo Podbrčani
opraviti na Silvestrov večer kras-
no igro »Dan sodbe«. Ker se obeta

veliko zabavo in smeha, nikar ne za-
mudite. Spored bo sledeči:

1. Igra v treh dejanjih.

2. Prodaja deklet.

3. Šaljiva pošta in prosta zabava.

Pravilo v Podlakih, da je šel sever
na rusko.

Pravilo v Batah, da je drajudnom
pocil »dudlak« in kar naenkrat vse
dno je bilo.

Pravilo v Batah, da
punca hoče posnemati Čuka,
ač nje glava znotraj je glupa.

Zunaj rdeča večsili kot rak,
po noči se sveti kakor spak.

»O pumil le to, da Čukov glas,
ni le za kratak čas.

Največkrat se zgodi,

»O zvižg njegov v uho skeli.

Pravilo, da sta compare Gigl in bo-
tra Nadalka zletela v koš. Naj tam
počenjala, kar hočeta.

Pravilo v Stranah pri Razdrtem,
da bi bile pevke skoraj prišle v
Čuka.

Pravilo, da Cerovske pevke hodi-
jo ob nedeljah na zrak proti Stever-
lanu. Zakaj, ve Čuk na palci, a ne
novč.

Pravilo v Selcah, da so tam taki
bijančki, ki komaj čakajo, da zjutraj
vostilne odpro, da se ga najrejo. Pa
drugič še več, če to ne pomaga.

Pravilo v Smihelu pri Hrenovcah,
da so fantje in dekleta precej žalost-
ni, ko je advent. Čuk jih pa poslušja
kako se pogovarjajo, kaj bodo začeli
na sveti večer in na Sv. Stefan. Pra-
vilo, da se kar boljjo, ker bo malo Il-
rie v žepu. Čuk bo vseeno v gostilni,
bo imel še za en liter črnega.

Pravilo, da se je ustanovila družba
za izdelovanje pivnikov, katerih se
bodo posluževala vsa naša športna
društva pri sušenju igrišč v deževnih
vremenih. Imenovana družba se misli
nastaniti pred trgovino gosp. Pahčiča
pri Sv. Jakobu, na hrani pa bode naj-
brže v gostilni Bonazza. Kakor se
sliši, je tudi predsednik »Adrije«, ki
razpolaga s precejšnjim kapitalom,
udeležen pri tej družbi.

Pravilo, da je šlo športno društvo
»Adrija« v Solkan, kjer so uporabili
priliko, da so se kopali v Volgi. Se-
veda je bila posledica ta, da so se
nekoliko prehladili, a ne ravno toll-
ko, da bi ne bili v stanu einvagoni-
rati dva goala, katere so ulovili med
kopanjem.

Pravilo, da so Valaši namenili zida-
ti tribune pri Obelisku na Opčinah.

Pravilo, da se je zgodila v tržaškem
zalivu volika nesreča. Neki tukajšnji
sportsman, dosedaj še ne identifi-
cran, je zavozil s svojim avtomobilom
z vso naglico v nekega veslača, pri
čemer sta oba utonila. Vse kaže, da
snoda veslač k veslarskemu društvu
»Sirena«, kar priča članski imenik in
krstni list »Sirene«, edino, kar je mo-
gla udobiti sodna komisija, katera je
došla na lice mesta.

Pravilo, da se je v Mariboru po-
ročil dobroznani klofutač kolodvor-
skih pasantov, neki plemeniti Fon
Montani. Sicer zato, da mu ni potre-
ba iti na Dunaj v Prater, ker tam ni
voznja zastoj, kakor v Jugoslaviji.

Pravilo, da je »slavček« iz Nabre-

žine poslal svojo zaročenka, da se
izvežba v kuljanju, v Komo.

Pravilo, da se ponkovski lovem
posebno dobro obnese lov na zajce,
da vsakokrat, ko gredo na lov, dobijo
precej tret za kožo.

Pravilo, da se je Zlatorog preselil s
Triglava v Trst radi hude zime, ter
bo priredil v soboto 26. t. m. ples v
dvorani »Modugno«. Tako si bo v
družbi poskočnih sru malček sogrel
otrpnele ude.

Pravilo, da Sparta le igrala težko
tiro, ker so imeli igralci za kosilo:
»moč iz bele mučes«.

Pravilo pri Sv. Jakobu, da dvorana
»D. K. D.« ob priliki nedeljskega ples-
sa »Ilirije« ni bila namazana, ker je
bil odbor konsumnega društva v stra-
hu, da bi se ne cedila mast v spodaj
nabahajoče se klet, ter bi se pri tem
ne pokvarilo vino.

Pravilo v Mariboru, da je Miljutin
C. poslal uredništvu »Čuka na palci«
vrtavljenec notlee glede gledališke
blagajne, ženskega zbora in opere.
Gorenjski slavček, radi česar v gle-
dališču Istega po nedolžnem napada-
to, — Da se ne bo delalo krivice ime-
novanemu, javlja »Čuk na palci«, da
ni Miljutin C. v nikakl zvezl s priob-
čenim »Pravilo«.

Pravilo v Mariboru, da se članice
ženskega gled. zbora silno jezilo, ker
so prišle v »Čuka«, ampak jezilo se
tisto, katere so v resnici zaljub-
ljene v novega tenorista, medtem, ko
se jim druge omeji in na tistem ve-
selijo, da je prišlo to na dan.

Pravilo v Mariboru, da le gleda-
letošno sezono tako na sla-
nem, da nima niti vsak član lastnega
brezplačnega sedeža na balkonu, ka-
ker druge sezone, temveč morajo na
galeriji sedeti in to po trije na enim
mestu.

Pravilo v Mariboru, da se je gleda-
liška primadona L. pri predstavi
»Sumljiva oseba« bolj zanimala za
vis-a-vis sedečega tenorista B., ka-
kor pa za igro samo, ker je ves čas
predstave z njim koketirala. Daleč
sno prišli, da se igralci niti med pu-
bliko ne morejo zadržati — kako mo-
re biti šele za »skullsamt«.

NEKATERI MARIBORSKI PEKI

so zelo pridni, kajti oni so napravili
in prodajali manjše zemlje še pred
ko je bilo razglašeno, da je črna
kruhu poskočila. Če pa bo pala črna
kruhu, bodo prav gotovo zopet
rekli: »Saj se ne izplača znižati cen
zato ker se bo kruh tako all tako
zopet podražil.

NIMAM ČASA.

V soboto se je nekdo peljal iz neko
postaje v Maribor. Ko je na neki že-
lezniški postaji prošil za vozni listek,
mu je službujoči uradnik odgovoril:
»Nimam časa« in je tekel ven in je
čakal dolgo časa na vlak. Ko je vlak
prišel, je dotičnik vstopil v voz in je
rekel takoj sprevodniku, kaj da se
mu je pripetilo. Ta ga je potolažil s
tem, da mu je rekel: »Plačati morate
dvojno vožnjo«.

Rheinmetall

najboljša, najbolj pripravna in
najbolj trpežna od vseh strojev

GLAVNO ZASTOPSTVO:
R. SIMONS, Gorica - v Raštelju 14
Naročila za čiščenje,
Popravljanje in slično.

PRED KULISAMI.

Režiser: »No čujte mi, gospod, ali res nimato nič v glavi? Tu ležite in hočete predstavljati mrtvo truplo, poleg tega pa izgledate kakor kuhan rak!«

Igralec: »Oprostite, gospod režiser, ali ni morda tudi kuhan rak mrtvo truplo?«

GOSPA KORENOVA.

Zopel sem srečal gospo Korenovo, veste tisto, soprogo milijonarja J. M. Korena.

»No«, sem ji rekel, da sem ji sploh kaj rekel. »Zelo me veseli, da se je tudi vašemu možu nasmejala sreča.«

»Nasmejala?« je vskliknila. »Nasmejala ni dobro! Zakrohotala se mu je, naravnost zarjula je od smeha!«

IZ GOSTILNE.

Star gost proti natakarju: »Zdi se, da so premenili šefa tukaj.«

»Da, gospod!«

»Ali starega vendar niso kar odpravili?«

»Oh — ne, — bojan je!«

»In kaka bolezen ga je popadla?«

»Ne vem, gospod, — znano mi je le, da mu je zdravnik prepovedal jesti, kar pri nas kuhamo.«

MED OTROCI.

»Moja mama ima zlato srce, vsi to pravijo, čeprav se ga ne vidi.«

»Moja mama ima pa zlate zobe, to se pa vsaj vidi.«

Širite „Čuka na pal'ci“

Naznih najfinejših likerjev:

Moškat pastil, maršala, Turinski vermouth, Vermouth bel, Cipro, Malaga vino, punch, rum, žganje, razni sirupi.

Specijaliteta: Krema maršala, Jajčna maršala, Jajčni konjak.

Žganjarna
JOSIP SAEFATI
GORICA, Trg Sv. Antona 7

Širite Čuka na pal'ci.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

R. M. S. O. S.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%.

ter jih izplačuje takoj brez odvedil in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Leopoldo Zakraisek

Gorica - Corso G. Verdi N. 13 - Gorica

VELIKA ZALOGA:

kuhinjskih predmetov iz emajla in aluminija, steklenin, porcelane itd. Bogata izbira božičnih daril

Posebnost: ZIMSKE COPATE

IGRAČE

Cene zmerne! Cene zmerne!

Manufakuro, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Zaloga manufaktur

CARLO MALFATTI

GORICA - Via Carducci številka 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH

ni snovstara Reklamna darila.

1000 L. blaga dobi v dar:

- 6 najfinejših nosnih rutic z ažurom;
- 3 brisice iz gobastega blaga, bele;
- 1 krasen prt za šal z prtici iz finega platna „Fiandra“, za 6 oseb.

Trgovina z manufakuro

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi,
predaja za deželo, za Gorico,
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec Skodnik Anton, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je, že do sreče.

Sprejema se v popravilo:

punčke iz porcelana in celuloida,
lasne zaponke, torbice, vsakovrstne
stvari iz celuloida, gumija, ambre itd.

Trgovina Igrač

A. FIEGL - Via Carducci 9 - GORICA

Babica avtoriziran

sprejem

nosilce. - Govori slovensko

SLAVEC - TRST - Via Giulia 2